

WAHNY

Obsah:

Jiří Müller: Čest politika /k úmrtí R. Kriegla/.....	str. 1
Věra Jirešová: Nebýt jítí jest hospodinevo.....	str. 1
Simple Art/Vladimír Burda.....	str. 3
Allan Kaprow: happening.....	str. 6
Bumet Williams; Ben Vautier; Ohnicke Shiomi; Robert Watts;	
Georges Brecht; Jerome Rothenberg: eventy	str. 7
Několik Kaprowevých definic.....	str. 11
Velvet Underground: Samotová historie.....	str 12
Velvet Underground: Texty písání.....	str. 15
Tajemné paprsky nad rockovými pódii.....	str. 20
The Tubes: rockové divadlo.....	str. 22
K problému Jazzové sekce.....	str. 23
The Primitives Group: Česká tvář undergroundu/I.Jireš/..	24
Z tverby Karla Šeukupa.....	str. 27
Věznění a trestně stíhaní.....	str. 29
Petr Cibulka petřetí obviněn.....	str. 30
Miresy vězněných	str. 31
Henry Miller a "obscéní literatura" /k úmrtí spisovatele/32	
Les nasmí učít.....	str. 35
Ekoekologický kontek.....	str. 37
Beogic o plněchednotné petravě/Pete Sinfield.....	str. 39
Dopis Jiřího Křiváckého svým spolužebčanům.....	str. 40
Charta Z autu/Čejka.....	str. 47
Leszek KRAWIŃSKI Kelakowski: Co není socialismus.....	str. 48
Ota Pavel: Ben Frahen.....	str. 51

foto přílohy J. Křivský a M. Dziaček

Jiří Müller

Jest politika.

"Cílem politiky je konec konč určitá etika", řekl mi jednou v rozhovoru komunista, řecký interbrigadista, bojovník proti japonskému řediu, přední činitel pražského jara 1968, signatář Charty 77, František Kriegel.

Poznal jsem jej osobně až v roce 1968. Byl pro mne tehdy stejně nálež demokratem, jako ostatní stoupenci reformního komunismu. Avšak v srovnání sdrodofáz střetnutí se sovětskou velicestvou se dokázal lídit srdcem, ne emocionální kalkulačemi. Stal se jediným vedením politikem, který odmítl podepsat nekomunistické protokoly v srpnu 1968. Napokonečel se později zahrmit svou pozici na úkor vlastního charakteru. Vzdoroval až do konce. Získal mi méně důtu jako srovnní osobnost.

Den před jeho sedmdesátými narozeninami jsem ho požádal o podpis přehlášení "Za let Českého socialistu" k otávce výročí březnovského programu sociálně demokratické strany. František Kriegel nad textem vyjádřil svou pozici vylepštěnou komunisty aktivně se účastnicího veřejného života: "Strana byla polofalistických rysů. Podporovala dílny, které rozšiřují spolupráci s lidem nám blízkým."

František Kriegel se jako politik stal symbolem boje za národní svobody. Proto v roce 1969 volal dr. Gustáv Husák: "...nenecháme si „Kriegelovat“ společnost". Proto o osm let později provázela státní bezpečnost Františka Kriegla na kalidómu kreku. Proto byl mu uřízen i veřejný pohřeb.

František Kriegel nani moci žijí, ale jeho časy žijí dál pro nás všechny.

15. ledna 1980

Věra Jirousová

Nebude jítí jest Rappoportovo

"Před rehem bylo slyšet kostelní zvony jen několik hodin. Ted nebylo slyšet nic, kromě zvonů. Vypadalo to, jakoby se někdo zaklubal do sedlity, která nebore hance. Vypadalo to, jakoby někoho volalo. Byl to velký námět křík."

S. Luceyran

Jsou situace, kdy církve objeví své pravé místo, a stojí po boku slabých, trpících a všechn nedostatočných, kterým se dáje hřívda. Jsou však taky situace, kdy církve stratí zájem o lidem bídou a utrpení, a nejmíň aby poskytovala pomoc soufálym, všeňonym, nesocnym, pestilencům, hříznadlům a všem duším bleudícím a ztraceným, nealyší tento hlas velajících, a stává se církvi "systémových", jejichž jednací a pro jejich mládež, které nevydává svědectví pravdy, děje se pak hřívda opakovaně. Tehdy se církve stává oporem duší vlaňajících, o nichž řekl Jeffří: nepomali jste až.

Když církev náří a soudí o nich, kdo svědčí pravdu, zni z kostelů prázdná slova rituálů, a živá nedlouba, živé slovo se děje ve společenství, která uchevávají smysl Ježíšových slov: kdekoliv snromazí se dva nebo tři ve jménu mém, tu jsem sprostřed nich.

V dubnu roku 1978 ve stodolách před společenstvím více než sto přátel uvedla skupina Plastic People of the Universe hudební Paříž. Před koncertem zazpíval dvacetiletý syn jednoho z autorů neoficiální kultury několik písní na slova svého o malo staršího bratra. Byl to klášter dětí, které s nezaujímavou upřímností vidí svět dospělých, a tím, kdež se neodděluji od pravdivosti dětí, dává sílu a odvahu některým vlastní dospělosti: "Vlčí, vlčí...vlčí oči" lidské směky, která obklepuje člověka vše, kde namísto lásky a poezie jedná reprezívni tlak bez odpovědnosti k jednotlivému lidskému osudu - ve jménu abstraktních principů.

Pak jsme uslyšeli Paříž. Jsou věnovány Ivanu Jirousovým a všem vězněným přátelům, kteří je stejně jako on mohli slyšet spolu s námi. Mění všecky odvídny znamená především bezvýzvaňou odvahu vyslovit místo člověka, vztah na sebe a něco rozdílného lidství. Přijmout a dát tvar tomu nevyslovnymu a zahlednutým nezim radosti a utrpení, které utvárají celou lidskou existenci.

Toky Plastic People a ty, které byly odseknuty spolu s naděbníky, kteří je hráli, byly shledány vytržností, neboť se neoddělovaly od uboasnosti a propastnosti lidské bidy, do níž lze upadnout. A neúčastná společnost se tehoto momentu propastnosti nazývá ani tím, že bude zakázané s nám mluvit, ani tím, že bude ederantní ti, kteří byli vytaženi ohrožení a do něho upadli.

Text "100 bedů", který Plastic People hráli na koncertu na podzim roku 1977 mluví o tom vše, co se ve světě ukazuje jako ohrožující pro člověka, který se učinil panem svého, ustavovil se svrchnování instancí norem a absolutním ručitolem budoucnosti. Čeho všechno se bojí ten, jehož život se vynáší z rukou božích. Stal se /v svých očích/ tvůrcem skutečnosti a zároveň ztrátil sebe samu. "Bojí se sucha, bojí se teče, co nezna, bojí se jezulatka...." Tomu, kde se ve světě obklepil moci, aby na sebe strhl vladivo nad skutečností, stává se ohrožujícím všechny, neboť všechna skutečnost světa poskytuje zrovna tak příležitost k ovládání a vykazování moci, jaké nevývratně stváří malost parozmí v rezheveru, jimiž je odhalován smysl lidského života jako cesty.

Jednotlivé kresky na této cestě, jež jim vychodiskem a ppřátkem se může stát jakékoli místo a každá situace, v níž se ztěkne moci a prospěchu, který poskytuje, a nahle - obrácení od sebe k druhym - specifické a objevíme sebe sama, nikoli jako jednající a seberationalizující bytosť, ale jako jedinečnou možnost lidství a výrazu lidské konečnosti. Toto poznání, které se dívá pokornému světu spolu s nalezením sebe sama skrze druh a ve všekteré skutečnosti, vyvstávající v rezheveru, je oním dejicím se oslověním člověka, jemuž dává vlastní jméno, vlastní odpovědný život jako cestu - je oním v plnosti příjemnosti zaslechnutým klásen, kterým v biblické situaci byl zavolen Abraham jménem a jemuž v odpověď zvolal: tady jsem.

V dnešním světě, který se /v odich ručitolem budoucnosti/ vysklí z rukou božích a žije ve znamení vykazování moci, svědčí o naději jako jediné této zahlednutí lidské možnosti v krescích lidství, v nichž se shledáváme se sebou na cestě, a níž písmem praví: nebo jít i jest neopodíneve.

Vera Jirousová

Pařížové hry valičeční, duben 1978, Krádeček u Trutnova,
Plastic People of the Universe.

Jedenou, když jsem shromáždil materiál k článku o nových uměleckých formách jako jsou happenings, events apod., dal mi Milen Kadiák náhly zašlouhlý výtržek z jazyčkové noviny s do-níkem svazovém L. N. Tolstého s tím, abych jí jako autor uvedl tento článek. Protože jsem tehdy mohl nechat svůj publikovat, poukázal Tolstého motto teprve nyní, neboť se domnívám, stejně jako Milen, že Tolstého výrok velice přesně i když neplno definuje nezadáníčnost či signální charakter uměleckých experi-mentů všechn doh.

"Utríral jsem prach v pokoji," zopakoval Tolstéj 29. 2. 1937, a jak jsem tehdy řekl dokola, příšel jsem k pokrovce a nechal jsem si vysmeknout, zda jsem ji utíral nebo ne. Protože ty polohy jsem navykla a bezdůvodně, neuměl jsem se upomínat a cítit jsem, že už je to nemocné. Takže jestliže jsem utíral a zapomněl jsem na to, tj. jsem byl bezdůvodný, pak vlastně jako-by se to bylo ani nesetalo. Kdyby to uviděl někdo, kdo by si to uvědomoval, pak by to bylo možné reprodukovat. Jestliže to někdo neviděl, nebo i viděl, ale bezdůvodně, probíhal-li celý život mnoha lidí bezdůvodně, pak jako kdyby ten život ani neexistoval.

V historii umění přichází i chvíle, kdy jedinci i celá pro-gramovaná houť se postaví proti všemu, co doposud na umění bylo povoleného, a zadnou doplňk odjíždí a jinak, jakoby něco málo souvisejícího s nečekaným. Přesně to vyjádřil Jiří Kolář, který se o sebe i jiní říkali, že budou být, že už osudem moderní poezie, se musí chtít nechat. Jde jednou dnu pokusit o její prero-vrat, o přebudování a vystavování celého umění, jde až do jeho doby platoest. Patrně nejvýznamnější umělecká skupina i činnost patří v modernizaci umění na vrch dadaistů, futuristů a surrealistů. Dali však moderní umění nekončí, ani permanentní - zápas o nový umělecký výraz. Jejich objevy jsou demifilmy, pře-tvářenou, prokrajkovanou, kdekoliv na světě a každodenně.

Na sklonku padesátých let znešokovala řadu mladých, předev-miň Amerických, Ázijských a Japonských umělců - byli mezi nimi básníci, výtvarníci, ale i tanecníci a hudební studenti - otázka, jak vytvořit životníjší a méně strnulá umění, než s jakou se setkávali v muzeích a galeriích, na jeviště, koncertních síních, v knižních publikacích apod. Od evropských protagonistů moderního umění, z nichž vzdálost stávila vzdálená léta v USA, se hodně dovídal o jejich uměleckých potažích i objevech. Nejvíce přitaňovalo dada. Mladí se scházeli, experimentovali, debatovali, pokoušeli se o teoretické stati, vzdali si uměleckou neodolu-stičkou skupinou nervanců Fluxus, která pod vedením George Maciunasova začala pořádat festivaly, či koncerty, na kterých předváděli právě zrozené happenings, events, games of art apod. Současně se skupina začala i s vydavatelstvím, kde vydávala časopisy, propagující nové umění a řadu neuvyklých kreseb a publikací, které bylo zcela jen obtížné zařadit do běžných estetických kategorií jako je literatura, obraz, divadlo nebo hudba, neboť rysy toho všeho, nebyly však nikam tím ve starém slovu. Později se však pro tyto umělovorevné či více-oborové druhy umělecké form, k nimž patří především happening a event, ale i konkrétní poezie apod., výraz intermedia. Nejvíce impulzy pro nové intermedialisty sdružující se ve Fluxu byl příkladem dadaist, především Duchamps, se kontaktuje nejvíce ovlivnil jeho teoreticky tak prakticky americký komponista John Cage, tvůrce aleatorické hudby, který jíž v roce 1952 uspořádal v Blackmountain College produkcii, připomínající happening. Prodělané spojovalo provedení Kandinského obrazu, tanec Merce Cunninghama a hlasov recitacevce Charlesa Olsona, který četl na lebříku; na klavír hrál David Tudor. Posluchači byli

uznaní a prostředí této aktivity. Tento popis nám dovoluje předpokládat, že Cage neznal první dadaistické projevy, jichž se jeho představení velmi podobá, poznáme však Ben Vautier, Cageovi kamarádu a přátele jako Marie Brown, George Brucht, Dick Higgins, Allan Kaprow a další, ti všichni, kteří jdou už dávno svou vlastní cestou, jsou však náležec poznamenaní Cageovou odvahou, verbálností a výroku, ke vzniku je někdy všechno. George Brucht také pojmenoval i jednu svou kolekci *USA / Young American Music*.

Vybav se historii nových uměleckých form a lidejí individuálních osudů jejich tvůrců a omezí se tu jen na stručný výklad inovačních rysů těchto form. Je to v prvé řadě jejich intermedialnost či, polycennost, jak jsou jíž řekl. Jak happenings tak events útočí všudy na více gaušil, eventuálně na více myšlené a další psychické dispozice, ať vůdčou či nové domě, proto intermedia. Dále: Jak happenings tak kreace typu event přesunují svůj rážej z oblasti materiálového umění-díla do oblasti activity, činnosti. Toto jejich tvůrci rezignují na umělecké dílo jako předmět /který se něco jiného stal predmetem obchodu/ a dávají přednost činnosti, antifukcii k vytváření určitých nových žánrů, představ či myšlenkových pochodek. Postupně jíž v tomu je ulaz, jejich hnutí podstata /stí jíž literární, výtvarní, scénáristická, hudební atd. / je minimalistizována k probožným možnostem, mimo chybí vlivac. V této souvislosti pak hovoří George Maciura o jednoduchém názvu /simple art/, náleží Jen Kufíček o umění bez díla /charakterisovat tak příjde náleží debatě happening/. Lze namítat, že happenings i events-mani však sví příce přesto publikují. Aho, je tomu skutečně tak, jsou však vedeni v tomto případě ohledem na ty, kdo se nasehnu jejich představenců či produkcí zácesteckit. Cíl je alejen touto formou srozumit se svou činností, jak prohlásil několikrát Kaprow.

Z akční povahy ur. názvu, nazývaného do říše akce", vyplývá že procesu aktu, využívce variabilní strukturální schéma. Mnogo umělců vurnelo, jak je vznik výčtu a osudnosti, a zadali se ptát, aby jejich dílo bylo spíše jako boty, časnéjší, liditější, přístupnější osudní. Místo pevné okontenčního díla, zadali se objevovat představa, že dílo by mělo být procesem, stále se stávat něčím jiným....., napadl Dick Higgins.

Bylo nutné základní inovativní parametry musíme mít na zřeteli, dostaneme-li se do kontaktu s projevy jako happening nebo event. Ryní krátce k českající obou terminů. Autorem terminu i nové umělecké formy je americký malíř Allan Kaprow, který vylezl z pop-artu, vystavoval své koláže a asambláže a napadl ho, že by mohl začít s dobrovolnou až dobrovolnou prezentací výtvarných děl. Přestal svá díla dílnou rozvěšovat po stěnách galerie alespoň jimi obklepil návštěvníka, ktež se jimi musel prodírat a propípat, a ohl. a nimi anticipovat a podobně. Využili i evoluční techniky a reproducované hudby. Tato uspořádala výstavu nazvanou environment "/prostředí/. Podájí čiží tato prostředí všechni lidí s novou uměleckou formu, v níž představá bráť klavírní dílo umělice, ale chování a jednání častníků jde výprovokování akce, nazvané "happeningem" /průhodou/. Termín event /adálent/ vznikl v okruhu umělců kolem Johna Cagea. Nejsou si jist, komu připisit jeho vzniknutí či autorství, je však jist, že první jej zadali užívat George Brucht, Robert Ratté, Chikko Hicci a další. Podobně jako happening je především umělce až a první než ním byla využívání teorie jednoduchého hudebního či krátkého audio-vizuální jeviště či nejedivitelní utvárněních rozdíl /jedná se o mikrohappening či mini-happening/. Užívají stejně jako happening a totižitější umělecké představy svazek nejrůznějších prostředků. Může být provázen na jevišti, ale i kdekoli jinde. Pouliční události se např. nazývají street events. I várčí events využívají pro jejich komponaci často náhody.

vychází jak ze spontánního výskytu principu náhody, tak z vědomé výroby náhodnosti pomocí nejrůznějších náhodových mechanismů /hracích kostek, mincí, karetní h her, rulet, osudů, elektronických ap. rulet, tabulek náhodných čísel apd./.

Fromalitost, variabilnost, náhodnost, skálost a intermediajněst struktury events se výrazně projevují nejen v jejich stavbě, ale i také ve způsobu prezentace. Je jasné, že realizace tohoto sedu "umění času" je primární. Event může být realizován aneb způsoby, jako individuální nebo kolektivní akce, jako akce určité, konkrétní, nerozvozená, nedresná, eventuálně jako pouhá představa, vzpomínka, myšlenka atd.. Kromě toho však může být podán k této akci/její výsledku/ finován verbálně, fotograficky nebo přímo jako prostředí součas objektu, kromě verbálních podob event/které mohou mít podobu dění, textu, instrukce atd. Vydávaných v podobě knihy nebo krabiček s tiskacími kartičkami/ znaky fotografie z provádění těchto akcí, jejich filmovou dokumentaci, ale i jejich náhdy velice zábavné realizace v podobě různých her, předmětů a podobně. Tantéřík se mene neklidou, zkrátka event se pokrajuje v prostoru, v němž lze reagovat všechno.

Závěrem bych rád upozornil, že třídu porozumí novému dobu umění ten, kdo nemá smysl pro humor, pro hrá, pro radost ze hry a kdo chce participovat na umění především svou vlnoucí a důstojností. V dechu osvědčuje fantazijní a intelaktivní hra vlasti především dospělosti než jejich dnešní pokračovatele porozumí pro vše, co budí smích, pojímejšími odstiny počínaje. Nová mystifikace si nová abeurdita v jejich díle by mohla ujmít nášov podrobnější studie o tomto fenoménu.

ptaci

1. Ženy na stromech pochopují zavřený nábytek
a tloušťku do výtvarní skříňky klacky.
- Muži stavitele budouji neokrají mostu kamennou žad.
- Muž s chlebem, pouliční prodavač, nabízí chleba a obězena,
"Chléb, chléb, chléb," atd.
překá na dětskou pištielku.
2. Muž s chlebem utichne.
- Stavitelež udí říčku k bance na stromech, poslouchají je,
tloušťku klacky v kamenném dosirantu.
- Ženy shoufí na skříňku nábytek.
3. Stavitelež udí andělyž nábytek na kamennou
pod okraj mostu.
- Ženy na stromech pískají na policejní pištielky.
- Stavitelež udí bombardují kamennicu ze zdi nábytek.
- Muž s chlebem se dívá k nebe do vyvolávání.
4. Když stavitelež udí skauti, jeden po druhém tím odcházejí.
- Muž s chlebem pokračuje ve vyvolávání.
- Ženy na stromech utichnou poté, když první ze stavitelež udí odaje.
5. Muž s chlebem posluší bombarduje Skříňku kvásky chleba,
když skauti, odaje.
- Po dobu této minuaci vyle s chlebem ženy na stromech
rytmicky s unisono krákorají "Krá. Krá. Krá." jako vrány.
- Utichnou, když muž s chlebem odaje.
-
- Pepperino, určený pouze pro čtenářky z University of Southern Illinois, Carbondale, proveden 15. února 1964.
- Soudružství:
- Lesník poblíž jehirku na universitním pozemku. Cesta, vedoucí k mostu dřevěnému mostu, polelenému přes vysychající potok s kamennými dnem. Na mostě zahradař stál obložený holičkou a lacinou bílou, oblében s jahodovým číšenem, nad tím rozsvěcený pastýř piššový slunecník, ženy na stromech jsou od sebe snadně viditelné a některé se ochotnou pouze slyšet. Pod kabínou žensou je na lani zavilien kruh starého nábytku.

7

william kapprow

zjedlo

Pořádání floridskou universitou. Převedeno v Sarasotti 3. a 4. října bez zkoušky a bez diváků. Vhodné prostory byly vybrány účastníky krátcí před happeningem. Akce v závorkách jsou možnosti dáné účastníkům, kterou se rozhodnout pro jednu nebo druhou.

1. ráno auty jsou ponoseny
1. večer auty jsou vyprázdněny /v noči/
 /v proteci/

2. ráno auta jsou nastřílena marmeládou na ruční ulici
2. večer auta jsou vystříleny /na parkoviště/
 /v ucojvárné auty/

Poznámky:

1. ráno a večer - Každý účastník soukromně počíní nájatkou část svého oděvu. To je podstatné, protože to poukáže na skuleností z dětství. Při tomto ikonu misí účastník svou voňu s vodou moře nebo praliny a proto je čistidlo auta zdaleka výlučně osobní.
2. ráno a večer - Auta by měla být netradičně a důkladně počlena marmeládou, bez ohledu na kolemjdoucí. Usvědčení by mělo být co nejhorlivější.
3. večer - Liduprázní pláž je nejlepší. Tuto akci mohou provádět jak jednotlivci, tak skupice. Měli by mězi nimi být velké vzdálenosti. Jeden účastník neseče druhého /nejlépe nahého/ marmeládou, vykopne mu nájdečku, pokryje ho až po krk pískem, sednou a tím posoruje partnera, dokud ho příliv neosuzyje. Pak odejde.

o n e c t w i l l i a m s

Hlasový kousek pro La Monte Younga /1962/

Zopojte se zde-li je La Monte Young neži posluchači, potom odejdete./ jestliže představení vysílá televize nebo rozhlas, zopojte se zde je La Monte Young příkazí nebo naslouchá programu./

VÍSEN O NEUSLÍTÉ DÍLOU /1960/

Děinující přechází nebo pobíhá ven a tam a balencující lehví na hlavu a spívá či hovoří, dokud lehev nespadne.

DIRIGENT ARKÝMÁ PRO PĚT ÚTRÍKOVÍCÍCH /1962/

Dirigent zvoní, děinující nanuceně obcházejí kolem. Dirigent znova zvoní, děinující stuhnou a doklesnoují nějaké jednoduché slovo. Tato procedura se opakuje ještě desetkrát.

ben vertier.

JEDNÁJÍCÍ DEN /1961-1962/

1. Vypijte po ruce dva litry derwenduks.
2. V restauraci klecítě prohledejte: "Všechni jste sviné."
3. Ustříhajte si u kolén kalhoty.
4. Kupte si cylindr a nosete jej.
5. Podívejte si tak, jakoby vás přepadl prudký bolestivý zápal slepého očiva a vymožte se na ulici.
6. Poslouchajte jen Divise, Little Richarda a Jay Neukinsse.
7. Za všechn občnosti se pokoušejte vyspat se se ženou svého nejlepšího přítelja.
8. Uvědte se rychle do stavu zufivosti a klecítě křídte.
9. Onanujte a vždušce to roztrubujte.
10. Pokoušejte ruku své matky.
11. Prohrajte všechny své alupy během 39 minut v herně.
12. Celý měsíc čítáte všechny hoty všechn svých přátel.
13. Zapojte se domovnice, zdali vám nezardí z huby.
14. Jednou týdně vyhledájte spor.
15. V noci nelezte do postele.
16. Spíchejte sebevrátku.
17. Z hospody vypadněte bez placení.
18. Zapalte si nad klešou čím.
19. Nedále se pohybujte jen na koledkových bruslích.

chajeko shion.

HVĚZDNÝ KOUTEK

Najvětší hvězda
 Bruna najvětší hvězda
 Třetí najvětší hvězda
 Čtvrtá najvětší hvězda
 Pátá najvětší hvězda
 Šestá najvětší hvězda
 Sedmá najvětší hvězda
 Osma najvětší hvězda
 Devátá hvězda
 Desátá najvětší hvězda
 Jedenáctá najvětší hvězda

EVENT POZDÍJOHO OSVOLEKU

Spuštěj haslo po dlcuhém proveze
 ze střechy dolů
 dokud se tekoucí nedotknou země
 1963

KOUSEK S PODOBENKOU

Tento kousek prováděj se svou podobenkou či podobenkou někoho obzvlášť druhého. Zamkej podobenku, aniž bys ji potrhal.

Vyrovnaj ji.

Pozoruj tvář na podobence, maluje a vyrovnávaje ji.

Pozoruj tuč tvář lopou. /1963/

VATKA MUDRA

1. Zvedni vítr.

2. Nech se svívat větrou.

Cokoli st je svívací větrou.

3. Větr na pobřeží, větr v očích, větr pronikající vousem.

Tajfun. /1963/

Divej se na ni libovolně dleuhc
 Zakryj ji cigaretovým koufem
 Sesťfel ji pistoli
 Chovej v nárciši kočku
 Divej se na ni dalekohledem
 Až ji ulesknou, podívaj se na hodinky.
 Odraž ji ve sklenici vody a vypij
 Zakraj ji plamenem svíčky
 Blubnac vdechni
 Lehni si na zem a divej se na ni
 Žukáčem protá
 Cti dopis, který jsi právě dostal
 /kresli libovolně spojnice/

POLONOČNÍ EVENT

0:00- paprsek světla
0:04- pál toná
0:09- snich
Rýjen bř září 1963

Robert...welle

ASSEMBLÁŽ UKRADENÝ NEWYORKSKÝM VŮDCOM

celý strojní pušku ráže 30, zavřít na posluchače

variance: strojní puška nachází na jevišti pro další výstup
použij ve foyeru

otevřel jsem pouze na klíče abych vyhledal klíč od bytu a vyletla
mra

měly betonový blík budov napravo od mraje

hoč mě tak aby jej ohptila malá dívka

dělitivý příběh jen pro předplatitele!

otevřel jsem knihu a nebylaz ní ani stránka

příběhu po celý rok - rok

příběh 10

jeden zvonek a 10 sirků

černé jeviště

jedna osoba obrácená zadou k posluchače

jedna osoba ke zvonku /v křídlo /

každá z osob podívá v duchu do deseti v odlišném tempu

zvoní zvonek, skrtna se sirkou

pro delnost se opakuje desetkrát

nároční příběh

za jed a vozem na přeplňné parkoviště

napusťuj pravou pneumatiku

pumžej tek dleme, až pneumatika praskne

vynáj pneumatiku /

jen dom

/je-li vás novýjí výroby, jed dom

ne praskne pneumatice

příběh rožnovní schránky

otevři polterní schránku

zavři oči vyber si nějaký dopis

dopis roztrhaj

otevři oči

POSTÁFKOVÉ PÍSEŇ
postáfkové píseň

postáfkové píseň č. 1 /1961/
udínkovací poštá postávkohodě z Jevišovce mohles.

postáfkové píseň č. 2 /1961/
udínkovací poštá postávkohodě z Jevišovce v duchu.

postáfkové píseň č. 3 /1961/
udínkovací poštá postávkohodě z Jevišovce mohles a za kožidloho divaka
si vlezí do jat bud ořech nebo konfek.

postáfkové píseň č. 4 /1961/
udínkovací poštá postávkohodě z Jevišovce v duchu a za kožidloho divaka
si vlezí do jat bud ořech nebo konfek.

postáfkové píseň č. 5 /1961/
udínkovací se dotne kožidla v hledání a poštá mohles.

postáfkové píseň č. 6 /1961/
udínkovací se dotne kožidla v hledání a poštá v duchu.

KRÁSKA - kapek

EDMUND KARÁK /příběh kapek/

Pro jedno něco více představení.

Kráska kapejíci rady o prázdnou nocete jsou určitě tak, že vola odměnu
pávů do nádoby.

Druhá verze: Kráška.
/ 1960 - 1962 /

KRÁSKA - JEDNOU NOC

/pro představení na nádrci/

Udínkovací se dostaví na nádrci, kde obdrží jízdní řády. Stejnou
něbo něčemu si tak, aby ne cestu viděli, a když jsou rozmlácení,
zavrtí se do nádrci a soudceň stojky.

Kráška jízdník interpretuje daje jízdního řádu termíny minut a se-
kund /např. 7;16 - sedm minut, 16 sekund/. Zvolí si nějaký libe-
voletý časový údaj, který určuje celkovou délku jeho výstupu. Potom
se vydáve v jízdním řádu nějaký řádek něco sloupeč a svouček se PRO-
Jevi všechna tom, kde časový údaj řádku něco sloupeč jsou totálně a
celkovou délkou jeho výstupu.

JÍZDNÍ ŘÁD

příprava
prázdná nádoba
Leto i včel

DVA KLÍČEY

• háčky na batoh
• teh ptáčkí

RECENZIA

• odrez
• odrez

KLAVÍŘNÍ KOMPAK

• výše kvítku
na /w/ klavíru

1962

JEROME ROSENBERG

LILIOVÝ ATENTÁT

1. Můž se ženou potří na liliie.
2. Vlčího líška jde o upoutat na liliie.
3. Dívce určení přihlížející na liliie.
4. Ojínání lilií v ruce se členem odstranění bláta.
5. Na vánici jich mnohých poté, když dívce pošeje i se s ní.
6. Liliie v ruce.
7. Odvodu a dívce lilií "pochlédnut se po smutek místě k osudu".

DÍLO / 1972/

Obdaruj dívku dcerou s polníčkem, že ji po uplynutí určené doby uplatí savivalevní protidarem. Nejdříve si plátno uplyne rok.

EVENY SEZONÍ TÝDEN

Divadelní mítink pohyb v tanci, včetně jaký si přidat a zivedat.

EVENY BLÍSKÝ

1. Blud radostní před Bohem, před vší zemí, blud hlašek, vesele, v chvalosloví.
2. Spívej před Bohem na doprovodu harfy; na doprovodu harfy a balionového klávesy.
3. Trub radostní před Bohem na trubku s rohem.
4. Hachí květiny zahrada s jeho pinceti; květ s ti, kdo na něm počírají.
5. Necht rukou tlaskají pocipej; a pohorky necht se rodují spolu.

SLUKA LÍK... K. A. R. O. V. J. O. H. I. S. I. C. S. A.

"V podstatě je happening asambláží mládeži /evenem/, zatoží tento vymývají lidí jako část celku. Obrazy v akci, huk a příjem fyzický kontakt jsou pro ně všeobecně významnější než slova."

"...divadlo mnohdy bylo emoce a tím, že se hraje na jeviště, což se myslívalo, povídaje za jeho kvintesenciální formu, konfidenční definice na cestou převážného určitou čas a prostoru, mluví tedy definice uchovávat cirkusy, show, rituály, fotbalové zápasy, cirkvení obrazy, bydli napomy, mimořádné pochody, politické demonstrace, televizní pořady i rozhlasní valentini her. V tomto směru myslím je u happeningu divadlem, ale jejich místo je všechno jinde než na jeviště. Uvažoval jsem o happeningu jednoduše jako o jednom z typů současněho divadla a sice tak se připovídá modernost..."

"Termín "environment" se vztahuje na takovou uměleckou formu, která naplňuje celou sféru /sí všeobecní prostor/, zahrnuje všechny umělecké výrazové a materiálního, zahrnuje v tomto významu, zvuky a barvy."

"Termínem "happening" rozumíme takovou uměleckou formu, která se vztahuje k divadlu a v něj je totiž předváděno v daném čase a prostoru. Jeho struktura a obsah jsou logickou extenzí "environmentu"."

Dialog N/67

VELVET UNDERGROUND

SAINTOVÁ HISTOŘE

UNDERGROUND

1963 - "Samozřejmě, že se to muselo stát, byl to přirozený konec Beethovenovy Deváté. Lidé se stavali stále více chorými a každý vypadal jako rosošák... Špinavé činžáky a tvořníky pro lid, kteří se na nich na dekáh vyuvalovali... Zatím ale bylo všechno mrtvé. Mrtvé literatura, mrtvé filmy. Každý črepel jako neoclopný poseranec. A hudba byla přitom tak krásná..."

Lou Reed

Policie vyvijí na Lou Reeda nátlak, aby opustil syracusekou univerzitu a on prochází novinářskou školou a divadelní akademii: ("Jako hereci mi to noc nálelo - ale byl jsem dobrý režisér.") Nakonec získal místo u Pickwick Records v New Yorku. Je jako stroj na výrobu písni, ale společnost jen o folkové skladby, napsané ve volném čase, nevyužívá.

John Cale přichází do USA na stipendium na Eastmanovu konzervatoř. Pro komponování příliš destruktivní hudby, než aby ji bylo možno hrát, je vyloučen. Připojuje se k LaFonte Youngovi a v rozsáhlých sonických improvizacích hraje na elektrickou violu.

"Univerzity je třeba zničit. Jsou nebezpečné. Doktoři se snají ledit freaks a oni do sebe zatím epou prázky. Jejich bytost je plna huby. Je to hudba, která nás udržuje nedotčenými - brani nás před zešílením. Když byste mít dvě rádia, ryo případ, že by se jedno rozbito." Lou Reed

"Nedávno mě jeden černoč s rozmařirovaným knichtem, rozezlým do dvou sekcí (jako trpaslivý film), jmenoval se Jaw, sesnul s drogami. Jaw mi hned dal d' ro gu pro povzbuzení jaterní činnosti, působí to současně pateticky i na smíšen, a myslil si, že pod jejím vlivem zhudebník a zesilil verzi této skúšnosti. Ale jeho misérná povaha učinila mym neplodnou exkurzí přítrž." Lou Reed

1964 - Lou si kupuje Magic Marker. (Ve svém písni jsem napadal všechny ty podivné věci, o kterých lidé sluví.") Potkává se s Johnem Calem: "bylo to na mejdana," vzpomíná John Cale: "měl jsem dlouhé vlasy a Lou mi řekl, že vypadám komárdne. Znělil se dohromady kapelu. Nechtěl jsem poslouchat jeho skladby - rád jsem se mi misérne baly o sobě. Nakonec mi ukázal texty, které měly v sobě opravdovou perapektivu."

1965 - S kytaristou Stirlingem Morrisonem, mezninánym umělcem a sociálním ochlastou a se říkotem Angusem Maclesem se zrodili Primitives - a nahrávka THE OSPIČKA (Jetřice). "Mosholi jsem se vytvořit tanec," říká Lou, "a tak jsme řekli: položte hlavu na zem a někdo vám bude po ni šlapat. V té době jsem měl všechno před sebou." K ničemu však nedošlo a Primitives se rozpadli.

1966 - Nabízí se další možnost hrani, ale Maclese se stříci. Vyvstává potřeba bubeníka a dalšího zesilovače. Ke kapeli se přidáva Maureen Tuckerová - pihata příslušnice Beatles. Hrají v Summit High School, New Jersey. Zostávají 75 dolarů. Dvě dívky odílely.

Někdo přitáhl knihu s podivným názvem. Sterling Morrison:

"Fíkali jsme si, že je krásná." Ze je abstraktní a slovo "underground" je něco známena..." Objevili se Velvet Underground. Zíli v opuštěném domě, okouněli u Maxe, propotili se lženem. Právě zima a fortelné Východní pobřeží zahrálo. Nová kapela se usadila v Café Bizzare ve Village. Lou Reed: "Rekli nám - ještě jednu takovou skladbu a vyhodíme vas. Tak jsme ještě jednu takovou skladbu zahráli a opravdu nás vynodili." Ale videl je někdo z Factory a ještě před Novým rokem se Velvet Underground připojují k Andy Warholovi.

1967 - Factory. Jistota. Prostor pro růst. Sterling: "Našli jsme nový objekt pro naši hudbu. Nedáleko už po nocích, jsme prostě smádatnáni."

Připojuje se Nico a zpívá.

S. února, ve zmáti urátek a publicity, se vydává Exploding Plastic Inevitable (Vybuddaná plastická nevyhnutelnost) na cesty - na turné po USA a Kanadě. Filmy, světla, tanečníci, happeningy, ve Velvety hrají. "Lidé nám fíkali, že je to násilné, zatímže to ale bylo groteskní, převrácené," říká Lou Reed. "Fíkali jsme jim - ,Co to žvaníte? vždyť je to legrace. Jen se podívejte na všechny ty lidi, kteří z toho mají potěšení." Splynutí totalit, to spousty lidí vydesilo. "Mnozí z těch lidí jsou mrtví nebo jsou v institucích. Byla to půvabná směsice lidí..." medituje Lou.

"Tyhle problémy máme s nadšeným publikem, které jezdí a řve, vyučují je záchvaty a rozšílení a valí se po zemi... a pak vylí do ulic a v uších stále ty vibrace, hlavně poslední skladbu nazvanou Nothing Song, což byl pouze hluk, vazby, písání a vzdychání..." Lou Reed

"Hrali jsme v Masonic Hall v Columbuse v Ohiu. Obrovský prostor vyplněný pijícími a noveříci lidmi. Hrali jsme celý repertoár bez odzvě, jenom tak de ticha."

John Cale

Vybraly se peníze, na jeden den se najalo malíčké studio a vznikla deska THE VELVET UNDERGROUND AND NICO. Slyšeli ji MGM a povzbuzeni Warholovými dokumenty, podepsali se skupinou unikovu. Album vychází v březnu, v Bot 200 se dostává na místo 199 a bez stopy mizí.

Ve vlastním sále Dom je vytvořena pokoutná B deska, ale zaplněna sama svou vlastní obšálostí, se její vídina rozplyvá. Peníze se rozbíhají. Nico odchází a vydává CHELSEA GIRL. Andy stráví zájem o rock, Velvety strácejí podporu a přátele. "Byli jsme v té době jako smyslu zbevení," říká Cale, "existoval sice tlak, který nás měl povzbudit..., ale my jsme byli velmi zklamaní." Jdou znova do studia a následující den mají hotovo druhé album. WHITE LIGHT / WHITE HEAT se objevuje v prosinci a je ignorováno.

"Když jsme Lou a já s kapelou začínali, existovala základní dohoda... zdálo se daleko důležitější být jinými, než být okamžitě úspěšnými, mit osobnost svého vlastního já, mit hudební upravy jako Venus in Fur a dělat koncerty, které by nikdy nebyly stejné."

John Cale

1968 - Andy to nazývá Den. Velvety se s novým manažerem vydívají na turné, tyrajíce poslední stopy zájmu veřejnosti. Plakátování stále jako Warholeva skupina hrají všechno tam, kde je chtejí mit. V červnu střílí Valerie Solanasová na Warholu. Ve vzduchu se vznáší paranoie. Mexi Cale a Reedov se otevřá osudná trhlina, jejíž příčinou je ou snad hudební projekty. Talent obou přivádí skupinu na pokraj zkázy. Ještě nelze se přiblížit zimě, Cale Velvety opouští. V říjnu zaujímá jeho místo Doug Yule, ale je to menší

talent. Nyní je to jen Reedova kapela, ale všechno vypadají chlumě.

"S kým se dá na zájezdu mluvit? Vhodné, kom se jen podíváte, jsou zarostlí narkomani. Kluci si předávají pytlíky se zeleným práškem a potom omilivají. Neberte to, je v tom končka dívka sedativ! O, vyrostl jsem nad ty vaše písni. Padnul jsem kvůli vám až dolů. O, požehnejte mi, prosím vás, a dotkněte se mne a nechte to už všechno konečně plavat."

Lou Reed

1969 - Po měsících zapadlosti den ve studiu. A v březnu nové rozpačité album.

Neporozumění a zklaňání z fan příznivců - několik jich ještě je - a kapela ztrácí odbyt i přebytek. Volají po nákupu, ale nedlážděné album zustavá tajemství a kapela jej tedy nechová bez komentáře.

Po vzájemném souhlasu se Velveti rozcházejí s MGM. Po celé měsíce plné obav jsou bez nahrávací společnosti.

John Cale a Nico se vynořují se závažným albem MARBLE INDEX (Krasorový prst).

1970 - Postupně, bez jakékoliv publicity si kapela buduje pevné jádro oddaných příznivců. Po celé Americe i Evropě až lidé sklanějí u reprobreden pokoušející se rosluňtit THE MURDER MYSTERY. Ustní správy z vystoupení v malých městech nasnadoují, že Velvet Underground jsou na výsest varušující. Místní společnost Atlantic s nimi podepisuje smlouvu. V rockovém tisku se začínají objevovat bombastické články. Jsou přesvědčivé a předvídají poražení.

"Velvet Underground, to je úplně ji ná dílenze. New York, druhouček New York, seřazený do jedné řady, neřestný a posakující v ovočkovanyh gatich, divají se akra košíle a vohszejí do vašich obyváku, aby zničili vše městský smysl pro vlastnictví a dobré bydlo."

Robert Greenfield

John Cale vydává své první a nádherné sólové album a MGM nesmyslnou sbírku starých skladeb Velvetů.

Po třech letech se vracejí do New Yorku. Uprostřed srážek zájmu hrají v létě Velveti v Max's Kansas City, ale dodnes bez Maureen. Ale měl to být smutný návrat. Po šesti letech snažení toho měl Lou Reed dost. 23. srpna se běsce slova ztrácí k rodičům na E Long Island a začíná znova psát písni. Ještě před koncem roku se stává legendou.

"Odešel jsem, protože jsem nemáli žádné peníze a nechtěl jsem znova na cesty - na turné jsem nebyl schopen děkovat jedinou věc, kterou jsem rozepsal - a dlouhou dobu jsem byl na pochybách, zda budeme vůbec kdy ve větší míře přijímáni..."

Lou Reed

V sáfu, vítáno kritickým posdravem, přichází LOADED. Ale neprodlává se.

S Reedovým odchodem přestávají existovat i The Velvet Underground. Sterling Morrison odchází učit do Texasu. Nico a John Cale vydávají frekventovaný DESERT SHORE (Pusté pobřeží).

1971 - Čtvrt: John Cale a Terry Filley vydávají mohutně působivé album CHURCH OF ANTHRAX (církev sněti) a na jaře hrají - nepochopeni - s Nico v Roundhouse v Londýně.

Léto: Cale se upisuje společnosti Warner Brothers jako producent.

Podzim: Doug Yuleova varianta Velvetů je na turné po Evropě a rozumě vystupuje jako doprovodná skupina Mo Tuckerové.

"Za uplynulý měsíc půlrok jsem toho získal mnohem víc než za ty dva roky s Louem - tedy jsem mnohem svobodnější."

Doug Yule, uchazeč o trůn leadera pseudo-Velvetů

Album Velvet Underground vychází v Británii. Lou popisuje žádost ohledně autorských práv na VĚHOMY skladby Velvetů - a to i těch, kteří jsou na Loaded připsány ostatním členům skupiny. Vyhovává.

A jako vrchol všechno podepisuje Lou Reed jako sólový hudebník s RCA.

"...hudba je všechno. Lidi by pro ni mohli i umírat. Lidi pracují pro všechno možné, proč tedy ne pro hudbu?"

/převzato z bulletingu současné hudby
-Jazz - č. 24, ročník 4, z prosince 1978/

Lou Reed
(Přeložil A. Vichl)

SAMETOVÁ

VELVET UNDERGROUND

JSEM VOLNÝ (1'N FREE)

Byl jsem svobodný a byl jsem připoután

ke všeminkám na stráňce

v čerejška

Byl jsem svobodný a byl jsem spoutan

a nyní jsem volný, jsem volný!
Jsem volný pro hledání nových iluzí.

Byl jsem zaslepen, ale nyní jsem prohlédl.

Co se mi vlastně ve světě přihodilo?
Jen stopy příběhu zlehka smejícející.

A nyní jsem volný, jsem volný!

Jsem volný pro hledání nových iluzí.

Byl jsem svobodný a byl jsem spoutan.

Musím vám, lidé, říci, co jsem odhalil:

Viděl jsem rozesmátou hlavu
jak se koulí po seni.

A nyní jsem volný, jsem volný!
Jsem volný pro hledání nových iluzí

H
I
S
T
O
R
I
E

TOTO JE PŘÍBĚH MÉHO ŽIVOTA
(THE STORY OF MY LIFE)

Toto je příběh mého života:
Je rozdíl mezi dobrém a zlem.
Ale sily fiká,
že obě ta slova jsou mrtvá.
To je příběh mého života.

ZAČÍNÁM TOMU ROZUMĚT
(BEGINNING TO SEE THE LIGHT)

začínám tomu rozumět
začínám tomu rozumět
některí lidé dřou jak myslí
a přeci nedosahnou to, co chtějí
začínám tomu rozumět
právě vám chtěi všechno říct,
že tomu začínám u rozumět
začínám tomu prostě rozumět
po rannu všechno
večer lence poznat
už tomu začínám rozumět

tak jsem zase tady
a chováme se jako blázni
tak jsem zase tady
a zas to festovně valím
tak já

začínám tomu rozumět
jen to vám chtěi říct
že už tomu začínám rozumět
aby nosil v ruce
protože tak je to snadnější
a náruč Čechrat noči vlasy
začínám tomu rozumět
ted tomu začínám rozumět
prostě tomu začínám rozumět
sám sebe jsem potkal ve snu
a chci vám říct jediný:
bylo to všechno v povídce

tady jdou dva z vás:
kterého si mi zvolíš?
jeden je černej a druhuj zase
modrzej.
nevíš prostě co máš dělat.
tak jo

právě tomu začínám rozumět
a tady je ona
jó jó holka už tomu začínám
rozumět
některí lidé dřou jako myslí
a přeci nedosahnou to, co chtějí
a já už tomu začínám rozumět
ted tomu začínám rozumět
dnešní doba je plná problémů
z nichž žádný se mne netýká protože tomu začínám rozumět

tak jsem zase tady
myslel jsem si že jste moji přátele
tak jsem zase tady
myslel jsem si že jste moji přátele

Jaký je to pocit být milovaný

O CO JDE (WHAT GOES ON)

O co ti vlastně v ty bíléce jde?
To já mám pocit, že jsem selhal.
O co ti vlastně v ty bíléce jde o?
Te já mám pocit, že jsem úplně
naruby

R.: Jen bud dám veselá
a dělej, co bys měla
vždyť víš, že to zabere.
Jen bud dám veselá
a dělej co bys měla a
vždyť víš, že to buší v srdci.

Cítím se nahoru a cítím se dolů
budu lídat se strany na stranu,
koukní se na ty zvonky na nebi,
někde jim přestříh provnasy.

R.:

Minutu ráz a minutu dva,
minutu sem a minutu tam.
O co ti vlastně v ty bíléce jde?
To já mám pocit, že jsem selhal.

R.:

BLEDNODRÉ OČI (PALE BLUE EYES)

Někdy se cítím tak šťastný,
někdy zas tak smutný.
Někdy se cítím šťastný,
ale většinou z tebe sílím -
R.: Stále před sebou vidím tvé
bleděmodré oči
Stále před sebou vidím tvé
bleděmodré oči.

X
Měl jsem té za nejvyšší horu.
Měl jsem té za strávštít.
Měl jsem té za všechno možné,
měl jsem, ale nevyužídal jsem,
měl jsem, ale nevyužídal jsem.

R.:

Kdybych mohl, učinil bych svět
a záhadným, jako všechno to,
tak rysím
co znam.

Pak bych si tě vsadil do zrcadla,
které bych posídlil před sebe,
které bych postavil před seba.

R.:

Přeskoč celý svůj život
a napln jím lálek.
Kika, že peníze jsou jako my
v čase.
To je lež, která neobstojejí.
Vždyť dolož k tobě je vzhůru.

F.:

To, co jsme provedli včera,
bylo krásné
a já bych to udělal znov.
A fakt, že ty jsi vzdána,
mi jenom dokazuje, že jsi můj
nejlepší přítel.
Je to ale skutečně opravdový náš.

BUDU TVÝM ZRCADLEM (I'LL BE YOUR MIRROR)

Stanu se tvým zrcadlem,
tvým věrným odrazem.
A jestli to nsvíš,
stanu se větrnou a deštěm a
západem slunce,
abych dokečně otevřela tvoje dvere
a ukázala ti, že jsi vlastně doma.

R.: Když si myslíš, že tvou mysl
uchvátila noc,
že jsi uvnitř celý pokroucený
a nelaskavý,
pak dovol abych zůstala,
a ukážu ti, jak jsi slepý.
Spust prosím tě, ruce.
Neboť já tě vidím.

Zde se mi nesmírně těžko
uvěřit, že nevíš docela nic
o kráse, která je v tobě.
Musíš mi dovolit být tvýma očima,
pomoci ti v tvých chmúrách,
a ty se přestaneš bát.

R.

Stanu se tvým zrcadlem
(tvým věrným odrazem)

CANDY ŘÍKÁ... (CANDY SAYS)

Candy říká,
že nenávidím své tělo
a všechno to, co je na tomto světě
potřebné.

Candy říká,
že bych měl vědět o vás,
o čem spolu lidé hovoří.
Až budu starší,
pak snad se budu dívat na ty
modré ptáky,
kteří mi přelétávají přes rameno,
budu se na ně dívat, jak mne rájí.
Co si myslíš, že bych asi spatřil,
kdybych mohl od tebe odejít?

Candy říká,
že nenávidím tichá místa,
přinášející ohavné přestupy
budoucího

Candy říká
že nenávidím velká rozhodování,
která mi v duši způsobují neustálé
zmatky.

Až budu starší,
pak snad se budu dívat na ty
modré ptáky,
kteří mi přelétávají přes rameno,
budu se na ně dívat jak mne rájí.
Co si myslíš, že bych asi spatřil,
kdybych mohl od tebe odejít?

JESÍŠI (JESUS)

Pomoz mi, Ježíši, najít mé místo!
Pomoz mi, Ježíši, najít mé místo!
Pomoz mi v mé slabosti,
neboť jsem opadl v Tvoj milost.
Ježíši! Ježíši!

(Přeložil Alfréd Michl)

/převzato z bulletingu současné hudby
-Jazz - č.24, ročník 8, z prosince 1978/

TAJEMNÉ PAPRSKY

20

NAD ROCKOVÝMI PÓDIA

Když to byly paprsky smrti z utopických románů, vhodné pro odrážení invazi z vesmíru a schopné pronásledovat kosmické lodi v kromáku pilin a třísek. Superzvona Jamese Bonda jimi Goldfinger měl přesídlit vojupůl.

Pak se z nich stala laboratorní hráčka. Ne nezájímavá, ale příliš nestabilní na to, aby se dala prakticky využít.

Béta plynnula a tajemných paprsků se chytily průmysl. Používaly se jich k rozšíření otvorů do diamantu a ke krájení oceli. Chirurgové je začali používat k složitým očním operacím.

A dnes se o ně zadíná zajímat i rocková hudba.

LASERY. Užívaly dleuhou cestu od okamžiku, kdy v roce 1960 uvedl první z nich na pouhé tři tisíceiny vteřiny do chodu fyzik Theodore H. Maiman.

Dnes je už třetí rok využívají rockové kapely jako vizuální efekty. Na podání pódia za skupinou se objeví růžice podivně ostrého typického záření, plného oslepujícího jasu. Zpěvák jako když tomu v nedefinovatelném světle. Začal pracovat laser.

Nejdřív jich začali používat Led Zeppelin. To bylo v roce 1974 na slavném americkém turné. A dnes? Who, Wings, Electric Light Orchestra, Yes, Genesis, Pink Floyd, War, Jethro Tull a Blue Öyster Cult. Všechny kapely, které ve své vlně většího operují s jakousi mystickou stylizací nebo s prvky science fiction. A to je pravděpodobná, že v nejbližší době se počet skupin s laserovým osvětlením ještě zvětší. Kdo jde ty časy, když k pódiovým efektům stádilo skliko dispozitivu s olejovou skvrnou?

Naď nejvíce se uluvilo o využití laserů při benefici UNESCO, kterou uspořádal v roce 1976 Paul McCartney a Wings. Štáb opeřátorů vedl John Wolff, hlavní osvětlovadlo skupiny Who. Bylo to minohodin jeho první vystoupení mimo Townshendovu partu.

Pro vystoupení Wings použil sedmi laserů, které spolu s příslušnými přístroji stály kolem čtvrt milionu liber.

Vrcholom představení se stal ten okamžik, když Wolff vyslal laserové paprsky z pódia do zrcadel, strategicky umístěných kolem scény, na níž se koncert konal, a pak pomocí nich nakreslil znak Sampiny na tmavém nočním nebi.

"To se mi to show líbilo," vzpomíná dnes Wolff s pychou, "protože to byla perfektní prostředí pro lasery. Nelíbí se mi, když je nechávám jen tak jednoduše využívat do stropu a nic víc. V hudebních jezích nechávám své mašiny pracovat jako privátní oči diváků po jednotlivých zajímavých prvech architektury a pak jesem je velk znovu k pódium."

Přes svá postavení největšího odborníka laserového rockového světa, nebyl Wolff první, kdo je použil. Tu čest má všechni vedení osvětlovacího týmu Led Zeppelin Richard Coles na jeho světelném turné v roce 1974. Ovšem on začal jen s dvěma malými dvoumilliwattovými laserpy. Težké zbraně takaly až na Wolfa. Ten dostal od nho dostatečnou podporu a volnou tvůrčí ruku, jajíček výsledkem jsou dva třicetiwattové a pět pětimilliwattových laserů, což donutovalo dva ochranné silu.

Svědkové londýnské vystoupení Who na Charltonském stadionu tvrdí, že vizuální dojem je tak specifický a nadefinovatelný, že jej nelze srovnat s jakoukoliv formou sošnického projevu, který rocková hudba dosud přinesla.

Ovšem celá legrace něco stojí. To jest devět tisíc liber za pětiwattový a dokonce 16 000 liber za ten větší. Nejsou to stejně typy jako ty průmyslové, pulsové lasery - ale dávají mnohem konkrétnější, rozptýlenější paprasky světla.

Spočata lidí, hlavně v prvním období používání laserů v rocku nesla strach z toho, že používání laserů je pro diváky i interpretu škodlivé. Bylo třeba říct vysvětlení, aby se veřejnost přestala obávat, že někdo v publiku bude přerušen na dvě pásky, nebo že získat tí po koncertě, že je týk laserům impotentní. Ohrožení Slavie je jen teoretické a i tomu je bráněno pomocí důvyslných ochranných zařízení. A pak, osvětlovací lasery nemají nic společného s temi lasery, které povážujeme za druh koncentrovanejší sily.

Přesto však londýnští radní zakázali užití laserů při koncertě Electric Light Orchestra. Ne ze strachu o lidi, ale o strop salu, kde se koncert měl konat. A Wolff souhlasí: "Pracujeme se silami, jejichž vlastnosti dosud neznáme. Konečně, to je na tom varuhující, pro nás kolem pódií i pro diváky. Já osobně jsem pro to, aby se laserových osvětlení používalo především v otevřených prostorách".

Tajemnost laseru už tedy nebrání rockovým kapelám, aby jej používaly. Ale čert ví, co nás v této atomové kultuře ještě čeká. Wolff vyhrozuje, že při chystání nové laserové efekty a připravuje využití hologramů. Zdá se, že když to půjde tímto tempem, zkusi za rok nebo za dva některá ze skupin, dejme tomu Rolling Stones, použít na pódiu menší nukleární výbuch. (vl)

/převzato z bulletingu současné hudby
"Jazz" č.23, ročník 8 z dubna 1970/

L A S E R A R O C K

THE TUBES & DIVADLO²²

Jedná se o posledních trendů rocku, směřujících k divadelnímu umění je parodistické divadlo. S určitými jeho prvky prohovali jíž Noxy Music, jeho tradici rozvíjí další anglická skupina ABSINTO Y LOST THIS PARANOIAS, ale nejvýznamnějším představitelem tohoto žánru je americký soubor THE TUBES.

The Tubes pocházejí z Arizonu a vznikly z podnětu kytaristy Billa "Sputnicka" Spoonera, choreografa Kenny Ortegy a tanecníka, zpěváka, herce, akrobata a mnoha tanečnice tváří (program ho prostě označuje terminem front-line man) Fee Waybilla. Zbytak kapely tváří Rick Anderson (bg), Vince Colnich (kb), Michael Cotten (synth), Roger Steen (and lg), Prairie Prince (ds) a Mongo Lewis (perc). Do plného obsazení patří ještě tři tanecnice, vedoucí Re Stylesovou. Na svém kontě mají dnes tři alba - The Tubes, Young and Rich a Now, obsahující většinu jejich koncertního materiálu.

Nutno především podotknout, že Tubes nejsou na divadle žádají nováčky. Spooner, Anderson a Venick mají delší praxi v podobně orientované skupine The Beans, která se v rámci svého státu proslavila absurdní sci-fi komedií o planetě Zen, uctívajících fiktivní symboly, satirice Waybill patřil k nejtalentovanějším herecké žurnálního divadla. Na významnější hereckou kariéru rezignoval především z nechuti k velkým divadlům, většině opakujícím sehořka a lásena.

Není a indonézský tisk napadl sice The Tubes jako další článek spadku rockové kultury (to ovšem tvrdily noviny v Indonésii o Beatles), ale zde je, že opak bude pravdou.

Celá vystoupení skupiny je koncipováno na bázi parodie televize jako nejvýznamnějšího a přitom nejbenájnějšího média americké kultury. Celý čtvrt hodinový program v podstatě vypadá jako procházka různými programy na různých kanálech televizního přijímače a demonstruje toh "24 hodin sexu a násilí", kterým je americká televize tak proslulá. Veškerá absurdita, kterou show Tubes představuje, vzniká tím, že Fee Waybill a jeho kolegové dotahují nejbenájnější a nejvulgárnější televizní scény až do ohromných rozměrů. Tak třeba Waybill v roli glitterové hvězdy chodí v blyskavém obléku a botách s tak ohromnou podpatky, že Elton John a Blaize by pekliky závisli. Hned na začátku vystoupení se s ním setkáváme jako bývalý soulový zpěvák (samořejmě jsou parodovány manyry téhož interpretů) a zároveň komentátorem televizního soutěžního pořadu typu 101 odpovídá. V jiné scéně kolou písni Moon Baby vytváří Waybill veškerý absurdní dojem tím, že s polonahými tanecnicemi v pozadí nazodobuje lasvegascké hvězdy od sinatrovských poz až po vulgární gesta Tomu Jonesa a Davida Claytona-Inozase. Jinou útočnou scénou je role punkového zpěváka Johnny Bugera se všeobecně přiznávnými ryasy celého koutu. Kutecky kolou pasu, dráty kolem krku, plivání na povahu, sice hrájí v nose a v rukou ježíci elektrická pila.

Snad nejdiskutovanějším vystupením této Broadwaye na kolejích je scéna kouče Bondage, která paroduje vlnu amerických filmů se sexuálním obsahem. Waybill v roli erotického superzrnu předvádí oděn v nákolících spících zbytku spodního prádla spolu s Re Stylesovou intímní styk na motocyklu a sadomasochistickou scénu, při níž jeji Re hleduje důtkami. Celý výstup vrcholí znásylkou perno-kiteské skupiny Don't Touch Me There, jehož většinu zpívá Re s obličejen kluboko poněřenou do klína své partnerky. Zpív podle toho také vypadá.

Obezenstvo se baví, ale jak většina pozorovatelů odhaluje, zároveň mu běhá mráz po zádech. Ti, kteří pak této průměrné nasevirované ironii neporučují, ti, kteří nepochopily, že se kapela vyamívá mědání vlně obecností tím, že ji předvádí až do absurdního zváženou, pak skupinu odmítají.

"Chceme vyjádřit, někdy i cynickým způsobem, naše skolf," říká Bill Sponeer. A my dodávame zpěvu s Martinem Balinem: "Absurdně je plod hluboko zasahujících převratů, je to výraz ohrožení ideologií a systémů etických hodnot." Když te tak vezmeme, jsou Tubaš jen logickým dovršením cesty, kterou svým významem americké konzumní společnosti zahájil v sedesátém roce Frank Zappa se svými *Mother's of Invention*.

Josef Vlček

/převzato z bulletingu současné hudby
"Jazz" č. 25, ročník 8, z dubna 1978/

BULLETIN SOUČASNÉ HUDBY je metodická publikace určená členům Jazzové sekce Svazu hudebníků ČSR. BULLETIN vydává Jazzová sekce pro potřebu svých členů v souladu se stanovení schválenými Ministerstvem vnitra čj. 8445/69. Ročník 7.

JAZZOVÁ SEKCE SVAZU HUDEBNÍKŮ ČSR - ČLEN MEZINÁRODNÍ JAZZOVÉ FEDERACE PŘI HUDEBNÍ RADĚ UNESCO (č. 1332-ČSR)

ČLENSTVÍ JAZZOVÉ SEKCE SE RUŽE SRĀT KALDI OSČAN ČSR

Adresa redakce: JAZZ, Ke krčské stráni 611, 146 00 Praha 4

Jazzová sekce Svazu hudebníků ČSR musí již několik let tvrdě zápasit o svou existenci a o zachování alespoň těch velmi okrouhlych podmínek, které má v současné době jeho dispozici. Již několikrát se snášla jistá úřední rada Jazzovou sekci zrušit (např. v dubnu 1976 - to ale nebylo naposledy), kdy se na základě výzvy sesle v salo pražské Hajnovky několik set členů, kteří vyjádřili jednomyslnou podporu činnosti Jazzové sekce a připejili se k tisícům podpisů přátel jazzu z celé republiky, které sekce během několika dnů akce dostala. O této výuce referovala též *charita* '77.

Pokud jde o Bulletin současné hudby a o členství v Jazzové sekci, mohou se závájíci podmínkách být zdaleka uspokojen zájem, který den ode dne narůstá.

Bulletin současné hudby je u nás jediným "oficiálním" článek, který naprostě objektivně a podrobne informuje o současném hudebním dění ve světě jazzu i v ostatních oblastech, které dnes představují nejpřednější linii vývoje. Seho informační a výtvarná hodnota je vysoká i když náklad nevinou redakce nízký. Bulletingu je za strany státních orgánů vyčítáno např. příliš "západní" orientace.

Věříu, že každý příznivec "dobré hudby" podporí práci Jazzové sekce v rámci svých možností. Např. šířením informací o současném hudebním vývoji ve světě i u nás, o koncertech méně známých hudebních skupin a pod. Z větších akcí jsou před námi např. pražské Jazzové dny a hudební festival v Polsku, kde tyto možnosti mají zádnou zvláštností.

L. German

THE PRIMITIVES GROUP

česká tvář undergroundu.

Nejtěží se někdo dívávat ji seznámí se světem české bestové hudby, nejdle si povídávají jeho čtvou markantních ryáků: ze první je to dokonale informovanost o jejím současném stavovém /tj. angloamerickém/ stavu. Menschen se mylit mohou s nechádzať to se soudobosť. Stáří se pořiví me to, co se zmiňuje se skladbami významných uměl. Jejich adopti poslouží despičejí na přeh posimprecionismu, aby se po vzbuzování ne skočí klasiky detaili do třicátých let minulého století, a představovat aktuálně většími žánry a nové poezii ani nemluví. A rávě Rida, ne někdo všechno "vzdálenské" stylíky zhovívavé z výše svého studenství kulturního mítro, jsou současnosti o taklik blíz, a navíc te je pro ně naprosto závazné. Druhým podstatným rysem interpretů bestové hudby a jejich orientace na angloamerickou kulturní oblast, a níž vymáháme povornost především spojení s pojetím státu. Je totiž součástí pravidla, že českého povídání ještě ani zdaleka nevystopil fakt, že lidé jsou již dnes zanik, a níž probíhá rozdělojící posun v oblasti kultury, zemí, která respektuje všechnovše a tzv. kulturní hegemonii Francie / pokud ovšem připomíná, že všechny mítly existovalo a v tekové mítce, jak málo to bylo a což je překládání k užívání/. I pro někde mladé intelektuály a studenty jsou Američtí představitelé "velké děti" tan vlastního výkusu, a jejich kultura neboť dokonce vše je výsledkem varhaneckého vložení nosků z hudební a akademické výroby. Nejsi nás tedy napřekvapí, že ve sfére české besty rezují již několik let ne dve paralelní a prolínající se proudy angloamerické progressivní kultury - psychadelickou hudbu a hnutí undergroundu. Psychedelic sound vznikl před několika lety jako jedno z odnoží romantické revoluce, jejímž jednotlivými příznaky jsou The Beatles v Anglii, hnutí hipies, výrůst k sexu, projevující se především v "posternani" a docece i určité znásilnění a násilí na vlastní postavy symbolismu a diktatorství, především Oscara Millesa. Podstatou psychadelické hudby je využití cíničtějích psychických stáv k hudbou, evokací hrou, podnášování agresivních stáv spod. Říkání dřev není pro dosažení žádoucího dějinu nezbytné. Nášterá a psychadelických skupin bud záviset s hnutím undergroundu /Methes of Invention Franka Zappa/ nebo patří přímo k jeho prototypům, jako The Fugs až Sonderse. Hnutí undergroundu /interpretace o některých písničkách z alba The S.M. Rygally a antologii RUC 1968-1970/ nemusí být jen přejevem rukou za komerčnost a perfektnost protětí, v některých významech významně upozornuje, že žanrem undergroundu je typicky pro USA, protože jeho předpokladem je naprostá perfektní a samu se regulující společnost. Představitelé undergroundu poznali, že ovnití legality ne někde jíž něco změnit a odpovídají konzervativním společenským a konfornistickým extrémům individualistického jednání, které je antikomunismu a antivilizaci. Je srozumějící, že dalekou většinu ve skladbách undergroundových skupin hrají texty písni, estre kriticky reagující na realitu americké společnosti. Kritice američtí prototypové undergroundu patří vlastnoručně a vratce intelektuálů, ať jeho české verze podstatně jiné podobabí. Například The Primitives Group, která predstavuje českou podobu undergroundu, není skutečně z intelektuálů, ale z lidí vzdálych "sociologie": jde o vlastní převážně české české besty. Tisí v podstatě odpala realizace Ed Sonderseova početového "totalitního dílu na kulturu" - o také druhý částečně undergroundu, vykrocený zahrám proti společnosti konzumu a komerce je v někdejším posířečku označují nazývaný. The Primitives Group mívá interpretují převážně repertoár anglických a amerických skupin /psychadelických/, takže významná česká texta nesdílejí přesobit přímo na významně produkce. Nášterá-li tato skupina povolovat se představiteli undergroundu hnutí, že to především proto, že někde zcela souhlasit s Rygallovou tvrzením o významné významosti undergroundu na protětí USA.

ještělise je u nás jeden předpolní underground - dokonale fungující spočinut konzum - např. v zárodech, pakž se da vzbudit o její existenci, a jakého důvodu si The Primitives Group vybrala k interpretaci a napředevané tedy skupin první Grafikl Dead, The Mothers of Invention a The Flaming Lips?

V pojetí Primitives je underground nejméně členitá skupina psychodelické hudby a undergroundu - totiž jakasi rovnou počtu významnějším a nejméně vlastní svět, založený na pocitu o převahu ne instinktu, strachu od zavedení společnosti, což jíz haujové funguje nebo chaotická a neopakovatelná jíz ani základní lidské potopy. V případě Primitives bychom mohli vzbudit nejpíše o angažovanosti mentálního mikro-iv politické. Jenomže právě tento kulturní obraz takové oddělení odvádě mohlo jistě považovat za nejjistěji ji. Podstaty činnosti první skupiny The Primitives Group jsou spojeny s "Flaming Power", postikou hipies, transformacemi vlivem překážkového klizetu a kulturního kontextu do jakéhosi spirituslavování jíz polohy obchcovající stendizerem psychodelické prostředky / atíldami barevných světel apod. využívání prvků hororu. Vystoupení skupiny bylo provázeno aktivním spoluúčastí publiku, provokací až k tomu plstnovinu principu když všechno během de haujové a především vlivem názorové hudby a pravidly / atíldami rytmu, systémna hra, základní pohyblivost hudebníka. Válka představení ranné fáze skupiny se zárobu použití diváků na produkci zádečného přiblížovala happeningu. Např. akademie roku 1967 - před prvním bentovým festivaliem - se skupinou spoluúčastnil několik lidí z jiných oborů - malíři Zorka Šindlová a Lubomír Kavalek, fotograf Jan Šígr a další. Jejich spoluúčastce zahrála základní posmrtných nárok skupiny, podle nichž byly vytvořeny zlaté hlinky vystavované na tyčích v popředí podla festivalu v přírodní lucerně, zatímco později vytvořený ohřej japonismu krajiny ve stylu comic. Na vrcholných hlin v zapalil opěvák even nejjistě proti všem pojedatelné barevná haujovská ohně, které chránily publikum, do té sebe naprostě nezvyklé na našich scénech na pejchal show. Knižní jsem se jí, že skupina The Primitives Group zpívá převraty reportáže v pávovinu převratu verzi / col je pořád župí než se pokoušet o "obehování" tohoto typu hudby desejní texty. Důležitěm tohoto smyslu bylo právě koncentraci na skéně a vizuální stránku projevu. Primitives zadávají explootovat svět diváků vzdálenou své smyky do souvislosti s podobnými tendencemi ve světě výtvarného umění, jehož některí představitelé znova objevují přirodu a svět diváků ohně slovenské technického výkru. Pionýrsky tohoto procesu byl Laco Fontán / chce se k přírodě, jak to mění náš dny nášlilo ve svých dílech ... pro primičního Slovaka byl vždy pacifický ... náš dny nášrem je novinout tuto přivedení deneček Slováka... / o desetiletí později Ivan Klein, jedno z nejvýznamnějších poetů evropské kultury, po nich rozšířila slovenská skupina Jerry a v současné době celo řada umělců / Mike Wilson a další / . Nájem o svět diváků určovávají Primitives do haujovského rámcu Agripky a Metzschelma, jehož katalog jíz nahradila poetika hipies. V únoru 1968 na druhý den urození Rytířů, uspořádali první svátek diváků Film Klub, oslavu vody a plovoucích divotěk. Tento hledání bylo nazváno rybářské až, na filmové plátno za hudebníky promítané moráký přívej, světla reflektorií se odřídilem od igelitu a skočil do ecén i od všech hudebníků. V závěru produkce na sebe divaci stali se, upádat mezi se hodi kapra a nákonce všichni díkličně polévání vodou. Téměř po roce se hoden ve stejném sále - v Husce / - slízu na Smichově - Hrad Pražský, svátek ptáků. Bylo to několik dní před vystupem slunce do urození Vojmíra, kterému podle horoskopu přisluli a diváků vlnouch a v hvozdech létajících hraji s solový kytaristou Josef Janáček natočili v přírodní zoologické zahradě skoky ptáků, vysílané pak ohrom produkce a reproducítorů. Hudebnici hrály v kontysech se smyky nekreských tlaků ne pravou, před filmovým kruhem byly promítány neocenitelné dispozitivy ptáků, ptáci koláče Jiřího Šolára a film s balony a vedením ptačetem. Bylo dleale někdy uřízeno oddelení smyky od hledáčku a v celém sále byl vytvořen čwirment a světlo nastoleného bílého pera pod stropem se vyzálely divadelní balony. Prvek arapické parverze, který zazářil.

hostové konci od symbolismu a secese a výplňání jejich tvorosloví
zostupovala nejdřívka polospoužití perliček na vitríně foyer autentického
divadlíku. Řekněl jsem se poukázet na to, jakým způsobem skupina The
Primitives Group obdržela zahraniční novinářům přímožné sdílení obsahu
interpretovaných písni... Zde se vezme, že se jedná o různé výtvarnosti, kterou
také mohou jen stále využít dnešním způsobem. Různou naše hostového
publiku nejsou jde záležitá taková, jako v pořádání existuje skupiny!
-ový, kdy stále jen zvednout ruku, aby došlo k schaltaci diváků, jak
významná vedenoucí The Primitives Group Anna Fiala jsou nějak za základ.
Začínat všechny posluchačům Primitives jako na koncertě, ani unahnozobně
vystupování show, poslavající Rady hledíček chlápků a žen a pod. Je na okále
plán k bouřlivéjí reakci... Dopadí na to svým projevem podivuhodná
obsažnost upávka nejenže nemožnosti citlivého na napětí mezi hledíčkem a
ženou, spíše, který jazyk by se mohl využívat atmosféry v rukou o stup-
ňovat svůj výkon až do těchto iracionálních poloh. Tda je, kdy všechny ženy
a luctuální boké sultivovat ani stupňovat do ukončeného. Zviditelní pak dnes,
kdy už ne bantava hubba za zebou bouřlivé obsahy následují a kdy vstupuje
do stadiu, které ohlásí osudit umířiteličko. V něčem je pak užedíti ne divet-
nost přesvědčení intelektuální pojetí herce, tak jeho v originále reprezen-
tuje právě velké vnořy Primitives, skupiny The Fugs a The Nethers of
Avant-garde.

卷之三

Tyto učenény články byly napísány před více než deseti lety. Pro poznání
tehoto materiálu rozhodně nejsou významné.

....postihlo schématu odvozeného z Hegelovy analýzy písma a stroku: muž reprezentuje v historii aktívni, svobodny život lidství, jehož pojetkem je platonický pochádající život odváhce k mrtvi v boji. Reprezentuje tedy plněji to, co znamená být člověkem protože rizikuje život ukraje se i následních lidství dlelosti aži než život dávat, neboť jedna tak lze dokazat, je jinou ne mohou dokazat aži nebezpečovat a tím aži antitaktivního, rysa vitalistického života, kterého neopak představuje „luční stránka“, pokračuje v linii přirody, a proto upadá v ponurost, která trvá dojmec a je dosavadními reakcemi jednoho prokrovana.

corvinátor vždy udělá dobré, když ne nejdříve započne sám sebe. Kdo sám stojí
a kdo jeho moralizování nechce je slyšet, proti němuž budeť protestovat. Tak
moralizátoři, kteří by rádi uvalčeli vlastnou svědectví o životních záležitostech,
máločetných, tvořených z nezdravostech, které neuvolněna předkládají,
říkají, že chyběnost a nepřepravidelnost v mazilce na lidemosti budou se čerpat
dál a odváděním na jejich rozmílení. Byli totéž dobré dny blejjeří dochováni,
kteří ocenovali ne tradiční poctovení seny před ochuzení o suverenitu
právě stránku občanství občan je zcela někter, a nikoli denerudovat, ponivedě
ji deneruji loga armády, písce abyhož ji neslal nemí.
Univ.prof.sr. Jan Petruška Držákovič a František Pohlavič Franscousky
existenciální zákon neuvolněna (vzáv. výnátky).

uvízne dočasného, co slovo říkáti nazývá, a jistá zdejší vize, jaké opravdu hodnoty akurativ. Raději bydlení mohlo bytštati drahého a všdy je snadné prohlásit za štěstné to poslavení, které nikomu ohroze vlastit: ti, kteří jsou odkazování k stupni, jsou prohlášováni za štěstná poa zážitkou že štěstí je v nabytí. Je to tedy pojem, na nějž se nebudeme odvolávat. Přijímána perspektivu existencialistické morálky. Každý subjekt se konkrétně uplatňuje ve svých rozválech jeho funkce a ne; naplnuje svou svobodu neprve ulevidíje přeslavením a překreslováním k dalšímu kvazidlu; není jiné spravedlivostí přítomné existence kromě kompenzaci do nekonaného a neurčité budoucnosti.

*Synon. *Scutellaria* grandifolia*, *Griseb.* *Scutellaria*, *g. Griseb.*

Z tvorby Karla "Charli e" SOUKUPA :

SPARTAKIÁDA

Kutálí se míč běž raději pryč
nebo tě snad nohy nebolej
víš co je míč víc snad i více
snad te asi v klavé skorový
fotbalový kluci zdraví
slovíček vlasti toj je hotový
obětav, nohy zlady
takovýhle syny chceme mít

Komu se to nelibí ať na hřiště nechodi

Na žinánce kotrmelce
krásný pocit bytí sportovec
sportovek zdraví to je to pravý
to ví skoče každý pitomec
v koukle potybu spocasnejch drah
najde každý vlastní rádib
nned se chce hit do práce jít
svíšně vstávat jen tak po rámci

Komu se to nelibí ať neničí nářadí

Spartakiáda to je estráda
je nás tady jako kobylek
tři tisíce Zan nechod čerte sem
tohle byla už dneska neunes
spartakiáda to já mám ráda
smocni se mé divné náladu
v jednom nadšení všechni tleskají
celý národ strana i vláda

Komu se to nelibí ať tu s námi nemoci

TELEVIZE

Televize Eurovize Intervize Krasobruslení
Televize Eurovize Intervize Olympijské hry

Televize Eurovize Intervize večerní správy
Televize Eurovize Intervize my jsme umělci

Televize Eurovize Intervize hovor s mládeží
Televize Eurovize Intervize pořad o práci

a smě v prdeli

KDYŽ POKLÉDNU NA DÍTĚ

Když pohlédnu na dítě
vypadá znamenitá
/: pryč jsou doby ohavné
kdy z nouze pili otcové :/

**K
A
R
E
L
S
O
U
K
U
P**

v pál roce je v jesličkách
nepáchně tak po krváč
/: nikdo nás nezná strach
dětem pro smích je bubák :/

ref: neboť tvé je království
moč i sláva na věky
naplníš se vůle tvé
na nebi a na zemi

není tomu všeudě tak
že nesmíme zapírat
/: sou přy také národy
kde nechodí se do školy :/

dnes už je jen svoboda
uží z Helsinek dohoda
/: k tomu připojil podpis
papež Kristův tajemník :/

ref: ...

vtedy svět bude mat
akce Češeser
/: lidia něbudou umívat
ale vo fabričce zarábav :/

od hladových podzimů
jdem k totálním režimům
/: svrhne tlády neličské
svolme kybernetické :/

ref: ...

ZIVOT JE JEN NÁHODA

život je jen náhoda
v tom je velká výhoda
v ráji platí dohoda
pro nás je tu svoboda

člověk není konzument
histerie dirigent
jednou byvá dissident
jednou zase prezident

učíme se chybama
v tom je vývoj Adama
"duse na te hlavama
budou" velkou rýbou

život....

svět "sme zhávili až b ludů
sme páni země osudu
dneš už nedělá osudu
dneš už nedělá osudu

v čele s naším Magorem
pro kulturu ministrem
dopředu se počnou
teď za chlebem

třeba slavný mládežák
se Alfy může stát
celojazyčník aperát
se o kfoale nádne prát

co je na tom divnyho
zatlačit za blížnino
za papěže nevyhne
preveláme Starýha

utvědime vlastní stát
lid te musí ihned brát
pak se začnou všechni smá
zá te zádne řecky psát

v čele...

svět 'zna' zhoubili....

I. července 1980 byl včat do vazby Karel Šenkup pro údajné
podíluvání, kterého se měl dopustit tím, že na svatbě svého přítel-
ka zazpíval několik svých písni. Jil jednou byl "Charlie" tr. stí-
hán proto, že zpíval pro své přátele a to v souvislosti s procesem
s hudebními skupinami Plastic People of the Universe a BG 307
v roce 1976. Od té doby byl neustále šikanován a byla mu různými
upravy zneškodňována jeho umělecká činnost zásahy příslušníků
stá i když jene řeckem v Republikách, kde řeckup společně s několika
přáteli žije.

Dale je třeba upozornit na vason sociologa Rudolfa Battáka,
jehož zdravotní stav je špatný. Byl zatčen před několika týdny
a obviněn z napadení veřejného činitele, čehož se měl dopustit
údajně tím, že odstrčil příslušníka VB, který mu zastoupil cestu,
když opouštěl po výsluchu oddílení StB v Praze. Rudolf Batták
je aktuálně Charty 77. Byl jil od začátku roku terčem častých a
krudých útoků "prislušníků" pro svou nekompremisi a obětavou
činnost na platformě Charty 77.

Nojkritičtějším případem v současné době je vělni vážný zdrav-
vetní stav novinářky Tky Bednářové, členky VONSu, která byla
odbezvězena vloni na podzim v procesu s deseti členy VONSu. Ve
výkonu trestu je v NVÚ v Opavě. Trpí chronickým zánětem tloudku,
slinivky břišní a ženskými naročnostmi. Vězenský lékař ji přesto
uznal plně schopnou vykonávat fyzicky namáhavou práci bez jakých-
koli úlev. Zdravotní stav paní Tky Bednářové je natolik vážný,
že jsou obavy o její surrogativ. Oba její synové se obrátili
o pomoc s žádostí na gen. tajemníka GŠM K. Waltherem a Městskému
červeným křížem.

Ratr. Sibulka, čekává již 3.!!! soud. Začátkem dvouma třetího roku a
se měl užajně dopustit napadení přísl. oboru nápravné vých. ve
věznici na Borech V Blatní. V současné době je ve výkonu svého
druhého trestu v NVÚ v Míkovicích u Liberce.

ZAKLÍKALEK:

nár. 27. 10. 1950, dělník, bytce Vrázova 59, Brno. V roce 1970 byl P. Cibulka odsouzen pro pobouření /čl. 100 tr. zák./ ke 2 letům nepodmíněné odňatí svobody. S ním byli odsouzeni Libor Chleupek, a. Petr Pospíšil. Matku Petru Cibulkovou byla později z viny propuštěna s podmínkou.

Trestný čin spočíval v rezonoževání hudebních nahrávek, literárních textů a materiálů Charty 77. a v organizování koncertů,

Ko/ konci roku 1979 byl Petr Cibulka ve výkazu trestu v Alžíri na Borech znova obviněn z tr. činu "nařízení říčního rozhodnutí" čl. 171 tr. zák. Skutkovou podstatu tr. činu údajně naplnil tím, že ve výkazu trestu v době od 18. 5. 1979 do 14. 10. 1979 odmítal přidělenou práci a 18. 5. 1979 "bezúvědně" nahájil hladovku, kterou držel více než 30 dní!

30. 1. 1980 byl Petr Cibulka odsouzen Okresním soudem v Plzni-městě dle § 7 zák. č. 150/1969 Sb. o přečincích /obžaleba byla přezkvalifikována z tr. činu na přečin/ k odňatí svobody v trvání 6 měsíců do II. nápr. vých. skupiny. Prokurátor i Petr Cibulka se odvolali. Při odvolacím řízení byl rozsudek zvyšen na 1 rok odňatí svobody, což je u tehdejší přečinu vrchní hranice svobody.

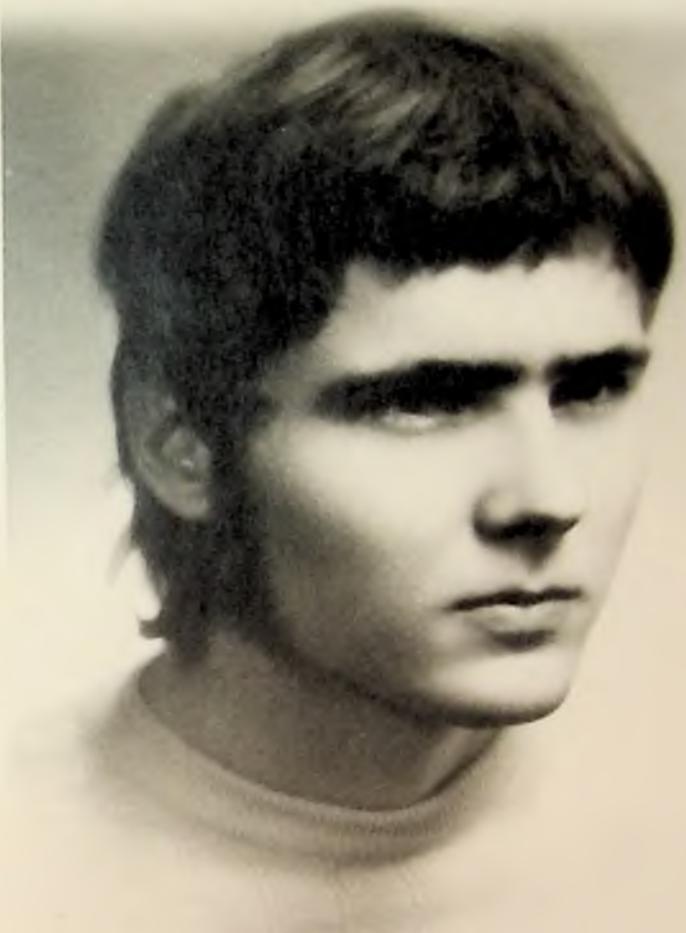
15. 4. 1980 končil Petru Cibulkovi dvouletý trest /čl. 100/ a byl převeden z NVÚ Plzeň-Bory do II. nápr. vých. skup. do Minkovic u Liberce, kde je v současné době.

Nyní je opět hrozí další odsouzení, protože je obviněn z tr. činu "napadení příslušníka Sboru NVÚ", kterého se měl dopustit v NVÚ Plzeň-Bory začátkem dubna 1980, tedy těsně před skončením svého prvního trestu.

Dne 24.2.1980 požádalo 136 československých občanů v souladu s § 6 čl. 7 zák. č. 688/1951 Sb. Městský národní výbor o povolení manifestace /v Brně/ za propuštění nezákoně vězněného Petra Cibulky. Počet signatérů žádosti později vzrostl na 176. Manifestace se měla konat na nám. Svobody v Brně. Reakce policie nabyla ohlušujících rozsáhlostí. Vlna výslechů a fyzického násilí při níca. 3 Denněné prohlídky a zadílení na 40 hod. /např. D. Kummermann a Karol Šonup/.

15.3.1980, kdy se měla manifestace konat, vyvrcholily represe, které probíhaly na více místech ČSR, a ztráha následní svobody, kde byli obťžováni i náhodní chodeci. Na silnicích vedoucích do města byly prováděny kontroly. Tato byla jediná reakce, která byla státní moc schopna na žádost o manifestaci za propuštění Petra Cibulky na svobodu!!!

PETR

CIBULKÁ

L.I.S.T.E.N.A...A.D.D.E.S.Y. :

Otta Bednářová
nar. 18.6. 1927
čestav SNV ČSR
P.S. 115/0

746 45 Q.D.B.V.B

Petr Cibulkia
nar. 27. 10. 1950

MVD Minkovice
pošta 25/HO

463 13 Liberec

Petr Uhl
nar. 6. 10. 1941
P.S. 1/7

769 57 M.L.R.O.V.

Václav Kavel

9. 10. 1936

P.S. 2

MVD Němačnice

717 02 Q.S.I.K.S.Y.O...13

P
I
Š
T
E

Václav Benáček, nar. 8. 8. 1946

Jiří Dienstbier, nar. 20. 4. 1937, oba mají kromě
data narození stejnou adresu jako Václav Kavel!

Rudolf Battsek a Karel Soukup jsou pravděpodobně
ve vazbě v Praze - Ruzyni, jejich adresu zatím ne máme k
dispozici. Prosíte pokud možno na spětné návratky, budeťte mít
jistota, že korespondence byla popř. nebyla doručena
říkareckovi či vlastních rukou!!!

VĚZNĚNÝM !!!

HENRY MILLER

A "OBRAZOVÁ" LITERATURA

Před několika týdny zemřel Henry Miller, známý americký spisovatel jehož literatura se zabývala náměty z oblasti sexuality. Zemřel ve věku 89 let a v současné světové literatuře zůstává nadále pojmenován vznášenou konstantou. Nevydařily se pokusy "strážců morálky" (někdy smesovaných, někdy farizejských, někdy agresivních, ale vždy omezených) redukovat jeho dílo na pornografii. Některý spisovatel musel delit tonka řeklém, tak namáhavě překonávat snahy o překroucený výklad jeho způsobu vyjadřování.

"Obratník Raka" byl první větší prózou tehdy čtyřicetiletého spisovatele, kterého jméno se přestalo dostat do povědomí jen omezenému počtu čitatelů jen díky několika povídání, urafajnánym hlavně v amerických časopisech.

Když v roce 1934 vyšla v Paříži (v angličtině), nemohl autor tušit, že Obratník Raka bude znamenat novou epochu v dějinách literatury. Pravda, kniha rozvíjila hladinu, jako kontraband ji padevali do Anglie a Spojených států a brzy se ozvaly kritické i nadějné klasy. Je třeba říci, že od počátku převládlo pochopení, že Miller nechce bokovat zaplavou "four-letter words" (čtyřpísmenových slov jak anglických a amerických nazývají "nečistin" slova), ale že je to výpověď citlivého člověka o sobě a o žase.

Sexualita Obratníku Raka i dalších Millerových děl je funkční. Orwell ve studii o Millerovi konstatoval, že jazyk jeho díla a tedy i ta "čtyřpísmenná slova" jsou v životě běžnejší než si si Millerovi odpárel myslí.

Pro Millera je sexualita rovnocennou složkou totality člověka. Je předpokladem lásky (jako složitého jevu směru o sobě), je vyjádřením podstaty člověka, pojímaného jako protiklad mechanizmu a strojovosti okolního světa. Millerovým idealem je plníkrevnost, věcnost, ale ne mytologizace sexu a podřízenost mu. Proto je sexualita v Millerově nejvlastnějším ohlápení prostředkem k dosažení komplexnejšího, lidištějšího, či elidětějšího díla, je což je cestou k prohloubení vztahu k lidem.

Spory okolo Millera pokračují od vydání Obratníku Raka (v USA vyšla tato publikace až v roce 1961!) v jistém smyslu až dodnes. Proti hlasům filistrů se osývaly v thicích a čtyřicetých letech hlasy vzdávaných a autoritativních osobnosti: T.S. Eliot, Aldous Huxley, George Orwell, Edmund Wilson, Herbert Read, Blaise Cendrars, Lawrence Durrell, Morris Mandel, Ezra Pound, John Dos Passos a mnozí jiní.

Všechna jejich výročí se opakuje v té či oné formě konstatování, že Millerova próza je protestem proti realitě, je pokusem odmítat to, co omezuje roslat člověka, co brání jeho sebarealizaci.

Obratník Raka byl v USA po svém vyuádání předmětem vlny procesů. Na těchto procesech edenáctkrát mnoho slov o svobode člověka, morálce, odsečenosti, právu na sebevyjádření.

Expertízu požádali vzdávaná kritiky literatury (Marcia Scholten, Harryne Levine, Harryho T. Moore). Jejich názor byl jednoznačný: Obratník Raka je nad všechnu pochybnost umělecké dílo a ne pornografický bestseller.

Až v červnu 1962 vyšel soud zrušil rozhodnutí provinčního soudu, který bez ohledu u na expertize uznal Obratník Raka za

obecní dílo. Podobné procesy proběhly i v Los Angeles a Chicago.

Je pravdou, že v literatuře se vždy ustanovuje různá hiérarchie hodnot. Tažení proti knihám až už pro obecnost, pro náboženské "kacířství" (jak to bylo typické pro středověk) nebo pro podobné nemítky se spravidla koná v této hierarchii. V tomto ohledu je literatura s pravedlivou institucí, i když to někdy trvá roky, desetiletí, než se umělecký objektivní hierarchie hodnot prosadí.

Millerova tvorba je oslavou života, vspomnou proti pragmatismu a racionalismu.

V knize *The World of Sex* (1940, Svět sexu) Miller napsal o románu *Obratník Rakar*: ...je lidský dokument, psaný krví. Je to zaznam o boji v lundě smrti. Silný sexualní pach díla je jako pach při porodu, neprá jenom ba odpuzující, když se oddálí od svého významu!

literatura:

Obratník Rakar (*Tropic of Cancer*) 1934

Cerné jaro (*Black Spring*) 1936

Obratník Kožoroha (*Tropic of Capricorn*) 1939

trilogie *Sexus, Nexus, Plexus* - Růžové ukřižování
(*The Rosy Crucifixion*) 20. léta

Klimatizovaný přelud,

/Účet sedmdesáté kapitoly románu "nexus"/ - Henry MILLER

"Nevadí. Roky, které ti zbyvají, patří jen tobě. Chceš-li skutečně ještě něco dokázat, máš na to pořád ještě čas."

"Miller," řekl bezmála žalostně, "ve mně není žádná tvorivá síla. Chci se jenom dostat z té pasti. Chci být sice kříž. Chci se zas vrátit do proudu. To je všechno."

"Co tě drží?"

"Takhle nemluv! Prosim tě, takhle nemluv! Co ně dříve? Všechno. Moje žena, moje děti, moje závazky. A nejvíce já sam. Mám o sobě prasypně minění."

Nemohl jsem se ubránit úsměvu. Potom, jakoby pro sebe jsem odpovídal:

"Zde se, že jenom my lidé můme o sobě špatně minění. Vezmi například takového červu - máš za to, že červ se na sebe dívá svrchu!"

"Je to strašné mit pocit viny," řekl. "A proč? Co jsem udělal?"

"Snad co jsi neničil, ne?"

"Ano, ano, jisté."

"Vidíš, co je záležitější, než něco dělat?"

"Ne," řekl Reb.

"Být sám sebou."

"Když jsi ale nici?"

"Máš být tedy nici. Ale být nici se všechno všechny, naprostě."

"To zní prastreně."

"Je to prastreně. Proto to tak zní."

"Pokačuj," řekl. "Dělá mi to dobré."

"Všechno důvodnosti je smrt, to jsi snad už slyšel, ne? Nemílo byt trochu m e s s u g e? Komu na tobě záleží? Jenom tobě. Když už nemůžeš sedet v křížku, proč bys nevstal a nebol se projít? Nebo do kin? Zavři kříž a stánni roletu. O jednoho saxaříka více nebo

míň, tím se tvůj život nezmění, nemysliš? Dopřej si zábavy! Jsi jednou za čas na ryby, nevadí, že te neumíš. Nebo vem svůj vůz a vyjed si na vankov. Kromkoliv. Rosolovcej ptaky, přives domů nějaké květiny nebo pár čerstvých ústřic.

Nakláněl se kupředu, hltal moje slova a obličeji měl roztavený v širokém úsměvu.

"Zováš mi ještě něco," řekl. "Zná to báječně."

"Dobré, pamatuj si tohle... krásně ti nověže. Obchodů se nebude dátí líp. Nikdo od tebe nechce, abys tam byl celý den zavřený. Jsi svobodný člověk. Když ti lehkomyšlnost a nedbalost pomůže, abys byl šťastnější, kdo ti to může mít za něčího. Poradím ti ještě něco. Místo aby sis vyjel sám, vem s sebou některého z tvých černolíských nájemníků. Dopřej mu trochu povyrazení. Nej mu nějaké baty ze svého skladu. Zopoj se ho jestli nechce půjčit peníze. Když jeho ženě nějaký malý dárek, ať ji ho vezme domů. Chapek co tím myslím?"

Nezoznal se. "J e s t l i t e c h á p u ? Je to náručný. Právě takhle to mělám."

"Nedělej s tím z počátku moc veliký povyk," varoval jsem ho.

"Jdi na to poualu a nevnešné. Kdž se svým instinktem. Jednoho dne například dostaneš chut na pěknou kočku. Neměj proto špatné svědomí. Zkus občas kousák černého masa. Je chutnejší a nestojí tolik. Dolej všechno, co tě povyrazi, pamatuj si to. Uživej, co hrálo ráci. Flaz se, když si připadáš jako cerv; létoj, když se citíš jako pták. Postarej se, co si budou mylet sousedé. Postarej se o svá děti, postaráj se o sebe samy. A co se tyče tvé ženy, možná, že když vidí, jak jsi šťastný, začne zpívat jinou. Je to dobrá ženska. Příliš svědomitá, to je to. Potřebuje se tu a tam zamát. Už sis na ni někdy skvěl vyzyslit limerick? Taž máš hned jedes..."

Jedná dívce, co neměla takt,
se ve snu zdál pohlavní akt,
a když začne budit,
tu s rozkoší cití,
že je to neprostý fakt."

"Výborně! Výborně!" vykřikl. "Znáš ještě nějaký?"

"Ano," řekl jsem, "ale musím se zas pustit do práce. Už je líp, co? A zítra navštívím ty umělce, když možná, že si s nimi tebou některý den v příštím týdnu vyjedu do Bluepointu. Co tomu říkáš?"

"Jel bys se mnou? No to by bylo parádní. Minochodem, jak jsi daleko s tou knihou? Už ji budeš mít dopsanou? Užíráš touhou, abych si ji přečet. A paní Ezenová taky."

"Nebe, ta kniha se ti nebude vůbec líbit. Říkám ti to na rovinu."

"Jak to můžeš vědět?" Bezmalá křížel.

"Protože není dobrá."

Podíval se na mne, jako kdyby mi přeskocilo. Chvíli nevěděl, co by řekl. Potom ze sebe vyrazil - "Ty jsi se zbláznil, Miller! Ty přece nemůžeš napsat špatnou knihu. To není možné. Moc dobře to znám."

"Znáš mne jen zčásti," řekl jsem. "Odvrácenou stranu Měsice jsi ještě neviděl, co? Právě tak je to za mnou. T e r r a i n o c o g n i t a. Dej si říct, že jsem zadátečník. Možná, že ode dneška za deset let ti něco ukážu."

"Ale příště už dlužná ležla."

"Chceš říct, že se svíčím. Přehravidla stupniči."

"Ty žertujec," řekl. "Jsi přehnaně akromant."

"V tom jsi právě na omyleu," řekl jsem. "Jsem jenom akromant. Jsem zarytý egoista, to jsem. Ale jsem také realista, alespoň sám k sobě."

"Podcenujec se," řekl Hob. "Odkáži té na tvá vlastní slova - n e -

"Dívej se na sebe a svrchní u!"

"Dobře. Vyhráls."

LES NESMÍ UMŘÍT !!

35

Na naší planetě žije skvělým odhadem přes pět milionů hmyzích druhů. A jen necelý milion má v entomologických kružnicích své jméno. Většina druhů vystupuje v roli protivníka člověka, tedy škůdce. Za dobu lidské existence se nepodařilo vyhnout ani jediný druh. Dnes existuje na světě entomocenický podél hmyzích jedinců. Velice hrubým zákonem řečeno - na každého člověka je připravena "přesilovka" padesát milionů hmyzích jedinců. Její nejdůležitější úkolem je využít, aby mohly nepočítat jejich vývoj pernoukováním přirození rovnováhy.

Lidstvo se zejména v našem století shodlo snadničit tuto katastrofálně výhledovou napadení zmírnit. Jenže tito velice jednoduchí tvorové se lidem vysílají překážkami jakoby zcozevali. Významné např. "pember" znance DDT, ve své době patřící mezi velice účinné insekticidy. Frontální útok poskytl možnost některé onemocnění, vyžít v úrode napadených plodin. Nadešíváním přípravku si člověk upletl sám na sebe. Aplikaci DDT byla totiž hrabě narušena přírodní rovnováha, hymyl i hmyz užitečný. Když se vjistilo, že ani člověk není imunní: pesticidy a insekticidy jsou příčinou některých zhoubných nádorů. A ke všemu i tady hmyz prozradil svou nezdolnost a jeho organismus si na tom vytvořil vlastní protiletky. Přestože byl přípravek v roce 1974 prohlášen pro životní prostředí za tabu, zatímco ho dnes okolo sedmi na pět milionů lze.

Poružené životní prostředí je totiž propříčinou kalamitního výskytu některého škodlivého hmyzího druhu. V případě obaleč modřinového je to naprosté prokazatelné.

Co je vlastně obaleč?

V konci je zelené růži, se malý, asi desetimilimetrový žedobný motylek nakládá na žarku vajíčka, která jsou očividně proti povětrnostním vlivům. Na jaře se pak z nich vylihnou housenky, jež se vyskytují asi po dobu 20-25 dnů. Potom se spustí na zem po povrchu, v zemi se zakuklí a tam setrvávají do konce července. Zasahnut proti tomuto hmyzu lze jen po dobu 10 dnů. Dále jsou opět očividnější. Jejich prorůžení se letos vyskytuje už počtvrté.

Za deset až čtrnáct dnů po zakuklení se objeví nový motyl.

Obaleč modřinový číra pouze nové výrobené výhonky, čímž nedovoluje stromu assimilaci, tedy vlastní dýchání. Svou destruktivní činností snižuje o jednu pětinu až třetinu přírůstek a o dvě třetiny plodnosti. Po o pakované destruktivní činnosti strom hyně. Propříčina tak intenzivní, katastrofální iniciativy obháje je ovšem původně čistě něčím lehcejším! Obaleč modřinový totiž patří k tak zvaným potenciálním škůdcům. Žije prakticky v každém jehličnatém lese. Na zdravý strom si téměř netroufne, neubliží mu také, aby te mělo vliv na jeho další dobytí.

V německém lesu svízen nabude sil a dílo zásasy vrcholí. Ta nemoc se jmenuje exhalace! Systematickým slouhodobým používáním zejména kyalidníku sídícíctého se posazovuje správný vývoj jehlic. Žark má sedm ročníků jehlic. Exhalaty likvidují ty starší ročníky a obaleč modřinový ten najmírá. Stačí se podívat na Krušné hory, abychom si ujasnili, jaké obulecky může mít někam nerešence "spoluprůce" civilizace se zastupcem hmyzí říše. Po několika generacích tu navystane jehličnatý strom!!!!

ZÁKAZ VSTUPU DO LEŠA

po dobu od 1.6. do 10.7.1980

**PROVÁDÍ SE LETECKÝ POSTŘÍK
PROTI LESNÍM ŠKŮDCŮM**

ZDRAVÍ ŠKODLIVÉ !

SEVEROČESKÉ STÁTNÍ LESY
LESNÍ ZÁVOD LIBEREC-FRÝDLANT v Č.

POVOLENO ONV
LIBEREC-JABLONEC n. N.

K samotnému postríku.

Kalamitní situace, jakou prožívají Krkonoše, Jizerské hory a Krušnohoře se zatím nedá řešit jinak, než chemickými prostředky. Jejich využití je třeba také náležitě načasovat. Protože příroda je opravdu nevypočitatelná. Lomská květnová voda urychlila vývoj novusenky o polovinu, takže zásah by mohl pramalec účinnost.

Více než rok se připravovaly nálety na obaleč. Pracovníci Výzkumného ústavu lesního hospodářství v Praze - Zbraslavě správali mapu se pěti stupni napadení. Tak vznikla výměra přes 45 tisíc hektarů nejvíce ohrožených lesních porostů. V Krkonoších to je více než dvacet tisíc hektarů.

Dalším předmětem hledání byla volka postřikového prostředku. Nakonec padla na Aetellic 50 EC (organofosfát), vyráběný v zahraniční firmě Spolanou Heratovice, a amibus 40 EC (derivát parmetrina) s dovozem (1 litr stojí 160 Kčs a spotřebuje se ho přes 10 000 litrů), zničí škůdce z 80-90 %, ale vyhráno stejně nebude, zájedná vzhledem k průměrům 10-12 m v poškozování jehličnanů. Než byl stanoven začátek akce (9. června), byly denně odobírány vzorky z celé plochy "nemocného" lesa. Chovatelé včelstev byli varováni upozornění na průběh akce a doporučilo se jim včelstva dočasně přestěhovat.

Nekytnuté bylo také plánské vymezit ochrannou pásmu zdrojů pitné vody a míst dětské rekreace. Během zásahu byly neustále odobírány vzorky vody a provedeny rozborové.

Podle odborného posouku z laboratoře toxikologie pesticidů a jejich reziduí útvary hlavního hygienika ČSSR nemají tyto prostředky na teplokrevně živočichy negativní vliv.

Závažná byla i otázka vody. Tak jen letadla spotřebují 20 000 litrů za hodinu (a celkově jí bude použito až 800 000 litrů). Sto litrů vody na 1 hektar lesa. Voda se čerpala přímo na letiště z hydrantu a v zásobě bylo připraveno 15 cisteren, které by v případě nutnosti dovezly ji z přehrady.

Celkem bylo na akci nasazeno dvacetpět vzdálených prostředků - dvacet AN-II, sedm vrtulníků MI-2 a šest zemědělských letadel Z-57 - čmelák. Akce se zúčastnilo přes 300 pracovníků Severočeských státních lesů a ostatních, kteří obsluhovali techniku a pod. Letecký postřik byl prováděn několik dní v době od 5 do 11 hodin a od 16 do 21 hodin, přičemž bylo využito i krátkých intervalů příznivého počasí. Zásah bylo možné uskutečnit jen do síly větru ± 5 metrů za sekundu a bez deště. Létalo se 10 metrů nad korunami stromů, což vzhledem k členitosti terénu a nestojné výšce porostu nebylo jednoduché.

Krkonoše se zelenají, ubezpečil nás ing. Vladimír Kopčík. Podle prozkoumání více než tisíc vzorků se účinnost zásahu předpokládá i asi na 80 %. Nejdůležitějším ukazatelem bude sázka výšek vajíček nakládaných po letočním rojení.

Člověk tepelným elektkářem i dalších provozů často stále intenzivněji kysličník sifíci tvrdí a další nežadoucí exhaláty. Vzdušný přet je vztýčen i nad dalšími pohoršimi. Nejen u nás. Člověk tu stojí v opozici proti přírodě a mohl by být už dnes zařazen mezi škůdce. Doba si zdejší obrovské množství energie, zvyšování výroby (?) A kolik provozů má a používá třeba odlněvací nebo jiná filtrační zařízení....

Obaleč modřínový ubližuje stromům proto, že člověk mu k tomu poskytl vhodné podmínky hrubým zanedbáním ochrany životního prostředí a proto, že nezvládl vývoj a výstavbu průmyslu, který se řítí životné do nezřízena i když dnes jistě důsledky pocituje každý z nás. Jde o to, důkladně před em prozkoumat všechny vlivy lidské činnosti na životní prostředí a nouzově pak už jen řešit katastrofální situace !

EKOLOGICKÝ KONTAKT

Jak daleko v chemické komplexitě?

... z stážek akademického Karla Andrejevi, člena presidia ČSAV a předsedovi Československé akademie vědodiskuse.

Proto potřebovat daleko na výrobu potravin a nejdůležitějších surovin, protože mít užití budou daleko uhorčovat skutečnost dáná dálkou růstem počtu obyvatel na Zemi. Vzhledem k tomu vstup, pak se jde na sklonku tohoto tisíciletí množí činní přírodí půdy na jednoho člověka na polovinu a za dalších padesát let dokonce na pětinu. Proto je přirozené, že se bleskají cesty k řešení.

Abyl v plně, v rostlinách, v mase, sláze - vlně vznikají rostiny, vznikají nebezpečné jsou organické látky, přírodní vznět půjde podél něj, jak vzniká. Novu se tedy vznáje otázka, což bude možné dle cestou intenzifikací chemikace?

V biologických systémech platí sváděcí zákon, že každá reakce má-li probíhat s vysokou účinností, musí být využito ne určité aktívni povrchy, ze které tak i v případě minerálních solí. Jejich maximální účinnost je určena dosud dosudním zlepšením rostoku na velkých aktívni površích půdy, vytrávených výkrocích alerního zlepšení humusu nebo některými jílovými mineraly. Splnění této podmínky je proto určeno vytvořením velkého množství organické hmoty v ornici v rastevě - posetí zdroji uhlíku, jež představují vysoké výnosy víceroletých plodin na osad půdě životného řenu. A rostou jsou tyto plodiny i podmínek zvýšení stavu skotu, vytvářejí se další predpoklady pro zlepšení a návratnost slámy v podobě organických množiv do půdy živilom zde k dálšemu zvýšení aktívni površí organického přivedu, zajednou mikrobií v půdě. Proto pak dochází ke zvýšení bioenergetického potenciálu půdy a ke stabilitě soustavy.

Výsledky analýz v krajích o okresech ukazují, že nejnižší hranice, kde tento proces začíná odpovida přibližně hodnotě hustotě 0,75 svířate - skotu - ne 1 ha nejdůležitější půdy, stabilita soustavy je pak určena přibližnou hustotou 1,0 svířate ne 1 ha. Ze záhledy podmínek - vzdálení se výnosu množivu organického hnojiva do půdy, dochází i k účinu vznět mineralálních solí a vody na aktívni površí, k jejich postupném využití podle potřeby rostliny, t.j. podle toho, jak je potřeba schopen využít energii slunecního záření. Ze těchto okolnosti se podstatně zvyšuje i účinnost průmyslových množiv neboť aniž je jejich spotřeba.

Nohli jsou nově překážet, že největší výskyt chorob a škůdců nastává v létě, venku - k nepříznivé podmínky v kritickém období vývoje rostlin, v době, kdy intenzivně rostou. Pro obilniny je to květen až červen, pro cukrovou arpeny pro velmi počátki brambory červen až srpen atd. Jistliča provádí v tomto období není zastatak arálík, pak se nejen sníží výnosy, ale potřeby jsou také napadeny škůdcí a chorobami. Proto zabezpečení podmínek pro optimální průběh energetických procesů v kritickém období polních plodin, stále již přiveden vady či vysokou hladinou blokují celkového potenciálu půdy, naplatně množí použití pesticidů i na extrémní případy. Budou-li dokonale zapojen, potřeb, pak mohou pomoci i herbicidní látky proti plevelům.

I. Hlásobě

Správy všeobecne optimistické, na rozdíl od těch, které byly v podobných i stejných tisícovinách před dvaceti a více lety. Nele vše je postaveno před tím, kdy vznít si opravové použení, a tohoto krizevšeho vývoje, pro nějž společnost.

NOMI JAMA BYT DAL ! ! !

V roce 1974 dosáhli v Československé rekordní výroby - 910 trolejbusů. Ale vypadalo to ve skutečnosti jako labutí písen, protože už tehdy se dovolovali, že výroba se bude prudce snižovat a za pár let se zastaví docela. Byl určen i přesný termín. V roce 1971 totiž zrušili trolejbusy v Českých Budějovicích, v roce 1972 v Brně, o rok později v Ostravě, podobně sklonily se množství projevovat i v dalších městech, i když se dříve straně mnohá dopravní podniky si byly vědomy výnosu trolejbusů a nechtěly se jich vzdát.

Množství však se však zdalek jenom klonit ve prospěch autobusů a trolejbusů se přestavělo vedení, a není diva, že se to mohlo naprojektovat na zájmu

mhraničních zákonů.

Byl to hlavní důvod, proč se do výroby prakticky neinvestovalo a proč se zastavil vývoj nových typů.

Velká většina lidí, mali i mali i ing. Jiří Šip, Richard Fenderka a Miroslava Štechová, měli přirozenou snužení výroby valic tříko. Scházeli kdy celou situaci pochopit, aby je někdo přesvědčil, že trojebusy skutečně nemají budoucnost. Když tehdy fakti hovalila s očku.

Srovnávací srovnání s trojebusy bylo v několiv směrových jedin spolu přepravy vlivem výrobu novým druhem - dochází k takovým následkům: Autobus, jak jej dnes známe, především zmocna pro životní prostředí nebezpečné emise a bluk; i když existují možnosti, jak uvedené nedostatky snížit, mají přece jen své hraniče. Zde vittění trojebus na celé ráze.

Až ekonomické srovnání nedoradne pro autobus přimáka. Při přibližném vyrobených provozních nákladech trolejbus a tyristorovou regulací přijde sice o pohonného drážního autobusu méně, ale výdrži v provozu se třikrát dle. A myslí je úček jasné, že elektřinu budeme muset vyrábět vodou, zatímco rupa jednoho dojde s hude zrajství čím dál drážší.

K celkovým výhodám trojebusů můžeme přidat i lepší jízdní vlastnosti ve svatitém terénu a výdati provozní spotřebu atínnost v minu.

Znovurození trolejbusů? Michal Ad. RP, 16. 5. 1980.

Až se tyhle kardinální problémy staly po krátkých letech 1968-1969, nabylým S. 1980. počátkem května 1980. počátkem května 1980. počátkem května 1980. počátkem května 1980. Dopravního a vodního

Na nejdávnou aktivitu vedoucích pracovníků podniku lesního a vodního hospodářství však měl rezervní ministra životního prostředí Jindřicha Brudíka konstatovat, že jehož s nejelabských míst vodního hospodářství je distato také s vodou, kromě toho i okružnost, že když na konci dešku můžete k jednomu zlepšení, máte naprosto neplatné vodních technologií, což je záhlubuje.

Je to naprosto varovné upozornění. V dánou, že je neobyčejně opravdu dlejtří jistí nebyly životní prostředky využívány odpadními vodami (když byly v minu uvedeny do provozu jsou jedna menší, což je režim na posledních pohled), ale také dlejtří postupovat proti zemím, kteří berou odpovědnost za čistotu vody na příliš lehkou výhodu.

Když je takových lidí více než dost, a tomu by bylo možno uvědět možností příkladů. Vždyť třeba při kritice státních vodohospodářských orgánů ustanovených lidí v patřických podnicích a organizačích se ukáže, že celá čtvrtina z nich vypouští odpadní vody do toků v takovém stavu, že to značně ohrožuje i povolení možnosti možnosti.

Nelze se proto divit, že z mnoha faktů se v některých místech stávají spíše akty. Téhož takového, o jaké mohou napomoci z Uheratského hradistě, kdežto i TISK, jak do řeky Berounky pod starostenským jménem vtéká neustálá voda lesního horního potoka, jehož pochopitelně ve vodě ničí vše živé.

Autori známého dopisu píší, že se ne to nemohou možnou dívat, že také už mohou výhodí.

Jistě, ale proto také přibýva nedistá voda. Jak dlejte vždy voda u nás rozhodně nebyla žádoucí. Jaroslav Michalek, RP 21. 4. 1980.

Důvoly ministra lesního a vodního hospodářství Josefa Berkovského, když řekla řeku odstranil a jde o některé botnické dřívky, zato nemile. Místo toho rozhodoval odbornec by se někdy tak katastrofální. Mít práce jenom svědomití

AVAROVSKÝ CHIN za ochranu životního prostředí pro rok 1981 získal Československý prof. Vladimír Vaňáček, CSc., a řecký ekolog František Weber. Organizoval to ve řecké řecké Montreux Weberová nadace, která jim cenu udělila. /Zpráva 27. VI. 1981.

ZEJMA JEDNODÍLY, pátek 24. dubna 1981. PODLE ŘECKÝ CHINU. - Ve středu v roce 90 se v řecké Praze v omluvách zřítila střecha řeckopečeslovenského obchodního sídla. Neštěstí v řeckově nebyly v této chvíli lidé, kteří však značně poškozeny prorazili prostory textilního obchodu a střešnou schodiště. Předtímž sklad na střeše se objednával na deset milionů korun.

Jíž v nočních hodinách byly na střeše nachráně čety polářních a příslušnicí bezpečnosti. Práviny neváří se vysetrují. (Právni RR)

Přispějte i vy do naší snahy o ochranu klesajícího životního prostředí. Kdo nechce, aby vše dělalo přesily???

Boogie o plnohodnotné potravě

Chci se zkušenout do růžového jablka,
Které není obrovno, nevosačovano nebo ohříváno v DUT.
Chtěl bych mít taličky ruské pohronky
A konfici omáčku ze sezamového semene.

Uvážte mi k snídani jen niso-potravu
Podle své chuti prsty spatky do nohy
Protale já jsem bojácny makrojedlík,
Život je sladší jinou-li přizváním.

Plnohodnotná strava je to co potřebuji
Mám zimu, chut' semen a plodů
Plnohodnotnou stravu každý den
Abyste se dalo sít přirozeným způsobem.

Jste tak dekostlivá ve včaci znečistění ovazduši
Podivali jste se někdy opravdu na svou stravu
Je na zvracení oslavenu, otrávena, přichucena,
Otrávena, spracována ... Bohužaly byste si je uvědomili
že existuje jiný způsob jezení,
Který vás zahová plné životu, báječné, šťastné a velké
Jen so toho, připravte si baník
Mimo od přírody, ne odnikud z továrny.

Plnohodnotná potrava std.std.

Rocková poesie /1/ Jezzpetit

z výboru uspořádali Karel Šrp
a Josef Vlček

Vydala Jazzová sekce Svazu hudebníků jako zájmový náklad.

Text Boogie... PATE SIMPSON

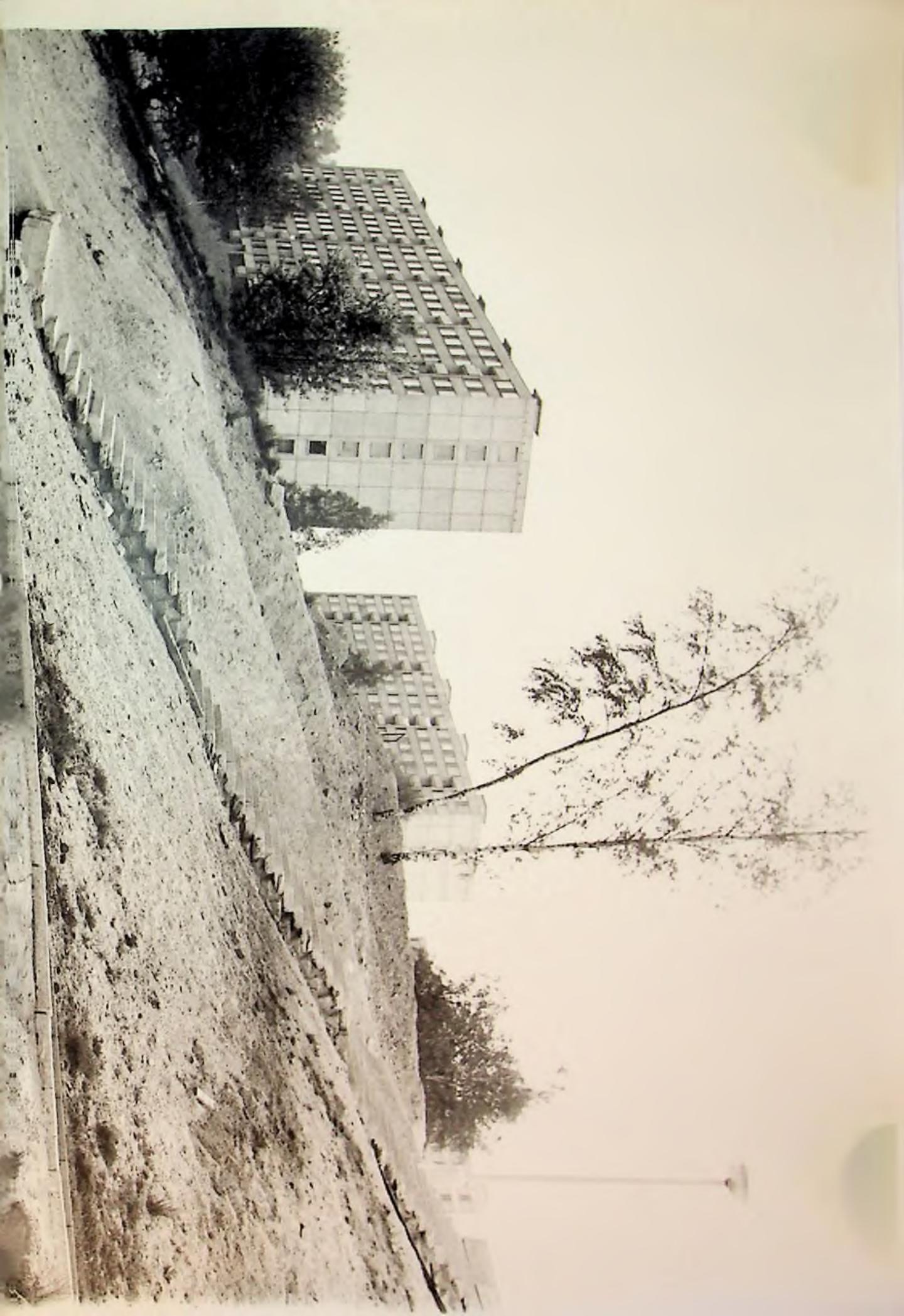
jazzrock jazzrock jazrock jazzrock jazzrock jazzrock jazzrock jazzrock jazzrock

Feudální město bylo samozřejmým státem. Nyní se přestávají hrady měst
na celém hranicích států. Uvedení sváření totálnosti se stalo postupně
významnějším než fyzický original člověka. Nové liberalistické svobody
wystavěl hrady měst - možná jde i o všechny feudální fortifikace.
Obsadil je sprvu osmanský, potom i řecký. A lidé byli oranžíkováni,
zmenšeni do poličejních kartoték Poucháho a Metternicha, kde se mohlo

vylíjet varzelený život nezávisle na jejich skutečném bytí. Život lepený
z hlesení žabic, zaměstnávání a domovníků. Ale tento nestvárný život
mohl být vždy s plností, protože byl dřevnatý svářen.

Měl se totiž v nových metropolích z přirozené kontroly společenství
občanů mělých a středních měst. Člověk přestal být postižitelný obcí a
vtratil se snadno v davech velkostat. Proto nahrazuje občanskou kontrolu
mechanický ohň byrokracie jako kdysi v Kairu, Alexandrii a Konstantinopolí.
hrady mezi lidmi lze budovat z kamenů, betonu - nebo z předpisů.
(rouché, který přežil všechny relinky od začátku Velké francouzské buldočské
revoluce až do restaurace, byl jako policejní minister Napoleona, zakladatel
nebláhých moderních metod policejních. kancléř Metternich ovládal až
do r.1848 rakouskou říši až policejní sporáč.)

D R A K A R Z O V Y

žití, jsem povídá, vždyť jsem stál v přesvědčení svém.
Augustin Knatana, profesor filosofie a vyučování knih.

V plných ohvízích moudro hýnují tukové,
že ještě dospělém byt dán olej oleje.

Arnošt Denis, Čechy po svého hofe, díl II, kniha III,
v posledním díle. knavy III.

III) Kalidómenová spoluobhájce,

čeho něco povídá o tom jak se potkáváme
s kalidómenem v naší zemi. Kalidómenet nám nazývají s postihem o
vladu, v práci i zároveň, stejně jako v kloubavém zamyšlení. Kombinace
se snad, když podle svého se s ní vyrovnat s většinou je jenom pasivním
materiálem všechnoživého života. Aniž vznikne jeho vlastní. Je jenom potřeba poslat
činy. Chtěl bych trochu posíhnout všechny život a všechny jeho pozitivní
činy aktívni činnosti. Například, že přemýšlím nad tím, proč je většina
pasivní a neaktivní aktivní. Je zde se své zkušenosti tvrdím, že nejdle-
hittější roli hrájí vrozená dispozice Slováka. Je jedno jestli človík,
nebo vyroky až techniky. Například i dnes tvrdí, že nejsou človíci
nejméně dobrí a určitě kvalitní. Krávní kvality nejsou výsledou
sociální skupiny. Nejmenší jde, že většina Čech patří rodem k římským
a ve vývojodráznu k různým a farníkům v rodině. Je možné, že nás
národ je značnouček přiliv činností, které prodlí a prochází jeho
zemí. Vše buď značnouček často čtyřicet let trvajícími emigracemi
prouny, které jež ochanají o lidi odvahné a osobité a tím neprispětivé
mocenským tukům.

Nejdříve bych chtěl slyšet něco z Denisových Čech po svého hofu.
Když profesor pařížské Sorbonny psal České dějiny opisu a českými poser-
niky byl veden myslencem a zeměm i pro nás dnes tak drahým: "Prinsali
jsem každý do svého číta, co máli jsem nelepšího, byl jsem stejně
evlákán společnými čity: myslencem pro pravdu, kteří k spravedlnosti
a sympatií k českému národu. Druhá, ze mne práce nebude nesuditelná
pro vše práva a lidstvost." I dnes přes už zádnivě dávna desítiletí jsou
tiskne nám Arnošt Denis přátelský rukou. By jeho vrstevníci a on je
náš vrstevník. Kdyby zde dnes, byl by s nimi, spolupracovník Denisa

dr. Jindřich Vávra v doplnění poznámkového aparátu Denisových dějin
cituje v dopise Falckého Novákovi o lvu Khunovi: "Sloilo mne, že te-
zíry ten náš Karolík z svého kněžství očekávaly ke svému zachování, ale že
tehlik některých potkali se sotva, jakto pro komuček chlapeček zradili pionýrské
své a obzvlášť svaté povinnosti k národu. Kdy se tím komuček navrátili
ony doby, když jsem s radostí očekával i on občasoval se pro vše
velkou, i jiných lidí nebezpečí, aby totéž činili. Ještě vyučován z domu
kivota národního, kdy v soukromí zpěvatelem sloučil se s vše dobré,
potudkoli k národní a silně staviteli budec." Chtěl jenom bych chtěl, aby
jai slyší opakovaně opětovat u Denise, který v souvislosti s Františkem
Ladou Kinskou z roku 1899 a námenem když z roku 1905 říká: "Byl to plný
mlád: "Cooby bez nadání, jai se ten František i kohádce jindřmu nadání
upíraly, kárlivě se vrhly ut nový almanach, aby její strážly, peníku jic
kohádce v něm práci i od autorky dceře jíž umírají, jejichžto přípravky
do podniku toho nálezu se vytvořenou povídaly. Jai se mohli opovrhli
jati rukou v ruce a opět literárními "preletáři" bez jiného, co
mimochodem v budoucnosti. Tito revolucionáři mohli v okutěnosti tunc
černých zámrsků. Jako když jiných myslili těž oti a sebe, se jsem zlobil
se svedčí o neobyčejné novinosti; vybávali někdy z pravdy vše a vše
polodovky vyjadřovali s omstíkou bujnosti. - Cel obkávat od mládce,
který by mohl přesvědčení, se ubírajíce se do hospody, upíjí k abrození
světa. Život se postará decti brzo aby přistink jin křížila a zárol
jejich vlast.

Někdy neutiví k svým předstihům, což bylo jejich povinnosti, protože
v něm ohvízli jist výrazem zručnosti a slabosti. Nové palasy ukazaly jim,
co bylo četnického a lichého v bisigenu optimismu jejich předchádce,

o vědci, že byly ne všechny spravedlnost nikdy ještě nazvaly tyran. Jejich dale, že poslavice stínila ještě rozehnání katice, byla zaslechena houří; poslali učesatci, zbabilouc lidi, zradu, učesatci a strach; chodili křížoví, když a své mrtví, své naději klečeli v Berlinci, když křížoví... "Mylík pouze, že je závadné a způsobí
zatahošovat se člověku zdi, že třeba se spojit s druhými národy, aby se
u nás lidové konfesní zákon, jehož ukládají společnost a příroda.
Mylík se říká v jakémž lidem o myslil se, že se obtíže překonat,
nebude-li se o nich slavit; k čemu tato malomyslnost. Nadejdou okamžik,
když třeba pochlednet do dál světu a životu; literatura byla příliš dluho
jen učit člověka, kterou se uspávalo dítě; dítě vyrostlo, pocitilo touhu
u potřebu pravdy."

Anton Denisový glosy k naší kultuře posledních let minulého století,
movenují situaci let sedmdesátých našeho století. Kdy česká zavedená
společnost mezi církeštěji a radikálněji ohlašuje likvidovat českou
podzemní kulturu. Pouze několik lidí druhé kultury, t.j. těch vyvržených z
prvé kultury po roce 1968 podle povědomí rukou české proletářské podzemní
kultury. A proto jsem citoval jednu z mnoha nedělnových pasáží z Denisových
dějin.

Lidé myslí i odpovídají i v rámci naší zavedené společnosti dochází
k recesním a k podnášením vytížení na nebezpečíkům povazovaným. Pro
organizační práci toho dost lidem např. Ciller, Richter a j., kteří dnes
procesují s lidmi v povolených aktivitách. 19.4. vystol v MF článek Pavla
Vítouše Trenér a Miroslava Cillera. Aktivity v oblasti sportu nebude nikdy
jpráva problematizovati, skutečnost je, že tyto aktivity mají vlastní zákon použit.
Jednou se rázidlo Miroslava Cillera je "přijet ne být". Místo litovat, že ji
neapplikuje v jiné oblasti, ale nechal je pominout. Krátký nám pan Ciller
formuloval anonymnost jednotlivce ve sportu a výbore v naší koalice demokracie:
"Jedno nerozhoduje, zohlednit to být kdekoliv jindy." I když se jednalo o
konkrétního jedince, Kvitu Jeriovou. Akceptuje i Cillerem nevyhýbat se
konfliktům. Zejména konfliktům názorovým. Vždy se stane jak Fikt C.:

"Jdu se na občas rostoucí, to máte tak na myslí. Snad se je motivovat.
Obyčej musí dokazovat, že se myslí, že jsem krivák. Vítouš Fikt: "Co když
ho to odmíti, co když rezignuje, odpadne?" A Ciller: "Začít dobré ...
rozechodit se oba vlastní jedinci. Výbore tam nemá mítce ne city." Trenér dále
tvrdí: "Necklesim, osobně si myslím, že člověk který chce být úspěšný
trénorem, se musí dle a naší konfliktní situace vyhýbat..." Dodávám,
že ani pro dospělé dobré věci nelze konflikt obejít. Načež lidé myslí
životní krátku, má tu i trenér Z. Ciller: "Snad se říká, tak aby po mně nás
mohlo. Jako děkan, že jsem skutečný žil. A to není výbore žádouc legrační.
Takže myslíku se pokouší vytáhnout i svého svěřence." Nechci pozmínkovat
o naděkovosti sportu, snad někdy jindy. Profesionální směřování se však
u Cillera projevuje nejednou ve větě: "Když i další lidé pracovali, jako
některí sportovci, některí trenéři, tyto by nás určitě lépe." Neopracuju
ti "další lidé" na sportovce i trenéry pro sponzorce jejichých práce
konfliktem, kdežto pro většinu zmluvených obyvatel pouze ekonomickému
potřebou. A pořád zádativa otázka, jaký sá mnoh dělat sport za peníze? I
prvními důvodkami práce zanechává pozitivní výsledky, ale sportovní sláva,
je také pouze základ tráva. Velkou pravdu má C., když se zmíňuje o svém
osobním svěřencovi: "aby mili odvahu. A ta odvaha není nic jiného, než umění
překonat strach." Takže schopnost potřebuje i klasický čertista, undergroundista
a výbore nonkonformisty.

Příklad druhý z oblasti volného času; nádej Koníkova fotografov. V Česko-
slovenské fotografii, č. 4 z dubna 1980 je povídání ovy Herkéře s mistrem
TV nejen o mistrově. Vladimír Richter zde vyslovil: "Vášně, co všechno
je pro vývoj i rychlý a dospělý rozvoj fotografie trába a realisovat,
jou dvě různé věci. V té realisaci se můží kromě fotoní jiných faktorů
peditit i s mentálnou lidí ... a to, jak známe, je nevypočitatelné.
Vždycky jsem se domýval, že je-li něco myšleno s koudnou ve prospěch

"velkou, ostatní pomocnou, pochopí, povzbudit. To je velký úsilí. A také velká skota. Toho, co bych chtěl pro jiné udělat, je mnoho a ne vždy mohlo jít slovem jen násilní nejkrutějšími a nejpříjemnějšími." Jsem dnes také smutný deštník, že lidé na mně schopni chtít a pochopit činy pro ně.

V celém bych chtěl mít sice s jednací a s jednací protestantským duchovním. Jistě na pravou, když říká, že: "Miloucemu milé být někdy stejnou osoby a evangelia poskytít, jako zrovna navázavost a nezávislost. Myslím se svýmalet, když tvrdíme: "Všecko, co k nám přichází z knih, rozhlasu, filmového plátna, divadelního jeníčka je z televizní obrazovky nenechává stopu na nosu vnitřního života. To to je třeba, abychom si duchovu dovolili vybrat. Z hovorů může záležet, ale mohlo nás také upravit, strhnout dolů. A pravé volnosti nalezli věznutí ve mnoha různých věznicích." Dohadl omen duchovní nikde nenuví o tom, jak provozovat výběr, volbu. A moudruje, co vormá je ze mnoha různých a především rozdílných. Když to je doplněno správně, když říkám že orientaci máte vytvořit zkušenosť, všechny si vytvořit a někdo stejnou způsobem získává zkušenosť, když ke konci bych se mohl obrátit o ruku. A ještě ke stíti onoho duchovního, když říká: "Podívejte se na mne. Nejsem žádoucí, abyste mne svou časou, vlivem, a vším svobody, to neuspořádám okladit, které máte na mne všechno určeno. A někdy se na druhé ... Usmíj se na svou řenu, na bratra, na sestra, na kolegu, ušmej se na domovníka, na ochodníka ... užilejší lidi my obhíjet; ušmej se a tvůj duchovní přivedla spíš radost, která chtěla všechnout." Takový vlnějškový den v mni připomíná pozorování u fotografie, k hercovi, nabo mazu politiku si poslat o filmt. Tak jednoduché sechno mali. A novic nový, ušmejte se na kabotolky, mali se to zde vznik. Poslouchajte mali být často pro všechny.

Koupil jsem AKTU a českávání informací o mužstvili S.P., ty však mimořádně se zmínu i Hala sobotu. Byl tam naprostě neideologický článek o štěstí mister. Sylvia Belakalová. "I dnes chceš být štěstí, že to máš největší přání, společně všem bez rozdílu. Ale nějak se nám to nedává, navíc je to ne. Náš něco vědu, která se stává s některým měsíčem života, že vědě - te jsem něco jen lidí, sice učení, ale výzkum nejde o mě. Vynalezl jsem vše všechny moje věci, až nás v tomto kolikrát klesla holi, ale vynalezl i měsíček plnulku, kterou spojujeme a hledá tě bolet přestane, ... Ještě mě u S. měsíčkové naučila: "Jenak jsem potřebujeme k řešení kritických situací. Nejdřív jsem jsem uček a ten se nám celým tím popisem, který tělo vyhlásila, příště zastavení, jdeš, když se v jednom kuse strečujeme s globusy, trápíme se s tím, když se zbytečně děláte k fotověsti, strečujeme se s mnoha nehraněnými energiemi, kterou můžeme mít mít vybit." Kluci také o "násobení" říkají, co nás potřebují", ale toho máme onad bez obav říká vědění. Kluci se s biblickou vyjednávají, když píšou: "Ruky ses zaházel neštěstím, mnohdy umíráš zase zaházel, vypětavé, bezhlavé, smrtskovi jsi utíkl a lotrovi kryl." a svědomí se chce dr. Belakalová vysvědčit "stát se lepším".

O lidové situaci říká i Z. Mlynář, jemuž však přes všechny jeho správné výsudky, všechny neprávné nezpovědi, je deserteval, když si námluvuje slobodu na Špici. Mlynář: "Oto totiž pouhá odmítání jehoho vlivu může neznamenat, že na mě působí jist vlivy: spíše se očítám součástí t.j. výava v řeči.

Izolují nás nejenom v prostoru, ale také v čase. Kolik mnohých lidí se si opravdu myslí, že byli za hranicemi a vlastní ve světě, když jeli do Čechoslovácka, do Maďarska nebo SRN? Kolik z těch, kdo chalili všechny po roce 1948, ví o gelických národních i světových dějinách víc než to, co jimi servírovali bud zájem, nebo neopak opačná zájemnost, ale mnoho politické propagandy kolik mnohých lidí si dnes představuje památky světa jako prostý opak toho, co píše Rudo právo?

Debaty o něčem národní povaze, verejns roku 1968 o pokračování dnes extózových i strojopisných denárcích vydání, připomínají mnohdy spíše psychoanalytická evidenci na kolktivním objektu, než pakus o nálezení mnoha národa v prostoru i čase jako něco, co ani nejvíce vyvětňuje mnohé rysy oné myslití kovené národní povahy. Navýklik jmen

si překlpat v izolaci. Je sebou nenašla naději, je kdoži zverku zatíží nás osud a pak seprve svít uvidí, jenž jenž pulzí. Vloží to iluzi, že velikost naších myšlenek je nezávazná, ale svít o nich jenom nový. Až se to dozví, bude si nás seprve volit. Kultura tendence k velikéštví, která je s tím nebezpečně spojena, se přitom ovšem snoubí s tronou malosti v každodenním jednání. Zatímco před komplexem světovosti, kdež ovšem určuje pravé lzejane.

V rámci pořebach třímnásobky izolace - a pna už je prvním dospělým krokem hrožící pacifikace - všichni."

Většina obyvatelstva České si myslí, že překlpat každodennost s celou televizí. A z opětů se stává nejhorší návyk na seriály a sportovní přenosy. Kultura však a světlost herectví, chtěly v našich nevedebých dějinách všecky svého mít. Svoje místo mají i nyní v opejových literárních seriálech, jako Zenon ze pulzem, Samoznacíce ne krají a sta, kde ne radnice a nebo řídicí případu majora Zenona. Návyk dálších seriálů ani nemáme. Nabyl jsem providelnou divákem svrženém. Byl jsem člověkem velmi uvedeným. Současnost, ani historii nelze poznávat, ani vidit odhadem hraných seriálů a všechno se vydává využitím seriály na svém způsobu, sponzor přibližující obraz divata. Je smutné, že za "paníze" spíš udivovali v těchto seriálech herci i druzí, kteří zase o sobě tvrdí o zachávání světlu, že jsem upisovaný, režisér, nebo dramaturgový. Televize i film se všechny hraných všichni mohou prezentovat historii i současnost nové doby ponosí tvoř. autentických reportáž filmoveých týdeníků či televizního spravodajství. Tyto publicistické žánry jsou jednoukromě propagandistický národně. I po letech ne nich

lze strávit pouze způsob propagandy a její základní v erudité době, ale na historii doby. Historii objevu pevná pravda a proměny. Jako historický pramen nasechou podať komerčně využitý komplexní obraz a ani obraz přiblížit. Představa dějinových vědomí mohle vzniknout jen v interpretaci všech dějivých případů. Je nutno se také spokojit s tím, že určité dějinné dasy byly obecnou neobjasněnou. Velmi výstižná sloha televizní charakterizovala Božena Neumannová v odeseneckém detektive Rub dolaru: "Ona pila. On ne. V Jenkevnu nepodávají nápoje nezlilým. Ne, pane. Ta ho odmila něčím daleko horším než pití." "Krogas?" "Však víte co myslí." Jeho ruce vymedlovaly ve vzduchu kenskou postavu. "Použil jste něco osamile." "To byl jenom fyzický obrat." Kránil se nervozně a prozradil koště si trhl pási. "Ratujete?" "Ne pane. Jdou se namířit televizi." Že když je někdy skleněným dásivem. "Nechte mi pási." Neumová vše nic nechovat. Ne to nemáte práve." "Chci si svítit, jestli mužíte srovdat, když Recepjai si manžety a vybrali si ruky na hubených životních palcích. Deliktností jazyky na nich byly staré a znečelené." Postel jsem z leženítemu před němi lžetr," přísně ře, " a od té doby jsem se nespustil, díky bohu."..."Děláte dobré, pane Jackmane. Ne skutečnosti, co ráte, byste prováděl podobně poznal, když Tom životoval." "Krvadl počítat ho. Tom životoval. Nejednou jsem mu dělal zadýšení na tohle číslo. Inginanti mají svá pokutání. Ale on si vrací na kouzlo k arcei." Posunul si ruku k oblasti srdce. "Není jsem tu vůči kouzlu kouzlení o kenských." "Nikdy neanalyzel, že by koc udivovalo. Viděl jste nikdy

Toma a tu blondýnu s někým jiným?"

Jedni omlouvají svůj malý příklup ke každodennosti slovy: "Jsem jednou lidí," měně často sluší "jsem jenom lidí", chtějí se už k slovy ukryt v anonymitě kolektivu. Jiní říkají: "my jsem už stří, my to už nezměníme, co chceme dělat?" Je to všechno ve světu, všechno je to stejně. "Kdo jsem jejich časy, kdy chtěli "měnit svět". Vytvořit něco předchozího a částečně dokončit pro "lidi" jedinečného a vynávídajícího. Když lidé s oblibou tvrdí, že se o politiku nesají, ale prostě chodí k volbám. Omlouvají se, že jí neříkají ovlivněním ostatními i jinými problémy. Kdo dnes nemá "prohlídky", kdo je nespacituje. Podle jehožho pokleslého občánka jsou lidéka práva, t.j. anální kuličky o uchutnávání lidských práv koníčkem. Porovnává humanitní čárky se sájem o obživenou, shiranou závadou, diskreditivní, hraním karet mezi lidstvem křízového." Zajímavá závadu je "vynávání ne všechny problematit cel lidu nás zlobit lhací most těchto muk(?)", kteří jsou k tomuhle všemu co pro nás obecně občanské o lidské svobody a právu lhastají jako k tlusté ženě.

Kritizovat protoklizenství a korupci našeho života, neznamená povídat,

zase. Jak to vykládají často naši pokleslici. Tato kritika poukazuje, že se vyholení nesváří s někdymi barem stejná demokratická řeč pro všechny. Je lepší slít, nežli si uvít proto svých nemilci. Nem je myslí rozhovory s výroky o věcech, kde člověk potřebuje možnost těprve získávat o hledej jeho soudy jen povrchem. Výsledkem takového je, že tady i nezáhadnosti je pěstování sebechydliv, nedílný je počas jednotlivci, ale rovněž instituce a organizace. Nicé sami sebe chvalí aži vše, ale nyní je tato chvala bez studu levina. Odporuje tomu dnešním vyučebnám, jak se lidé říkají a dělají za jinou výzvu a důležitější a svého abo se i stále dají. Až jen násilivě vybojují a každodenního života. Upozorňuje na akronym. Nevhodnější a nenevídavující druhé pro zahánění mudy, pro ukrazení řeči, který je nám v životě dán a neodložně z těchto návštěv smysluplnou událost. Kdo to potom vyspatří třeba tak, že ti co v klidu uhabovali sportem, ve skupině hovorí o mužích. Nechovatko tedy výsma okutkovanou brát jejich místo, ale stereotypně opakovaný potlesknicí nic nevyfuk. A všechny jeho dřevatci nás vylepit nechtějí. Když se nás vědít, nebo vypudit z živé pospolitosti, svouž čiností kti pasivitou. "Souhlasím s Mlynářem!" Protesty jsou o sobě to nejmenší nikdy překonat. Protest jak se ovšem pak nedá povolat za politiku, abo je činem politicky nedostatečným. Politickým činem v prvním smyslu slova je těprve tvorba jiné politické alternativy (v dílnách otáčkách i v otáčkách checích), následně nast k praktickému uskutečnění této alternativy, získání výnosnosti pro tuto alternativu."

Za živé a perspektivní pospolitosti násli soudobnosti povídají Cherta 77, Vybor na obranu neoprávněných československou lidi pro lidská práva či Členskou Rada národního se svazu pro lidská práva, nadvislé socialisty, kteří námluví o kultivaci myšlení o sociálních demokratických a socialistických spravedlivých potřebach, druhou i univerzitním kulturu, která naprostová tvorit i vnimat, některé části některých církví. Živé pospolitosti námluví jen proto, aby násilně a nevypadaly klopi nebo abobal. Projevují se v západních věcech jen v nutnosti svědčení a poznání pravdy.

Zatím co zdejší čest spoluženci, je zaujata pro určitou věc, nebo proti určité věci, protiče ji vlastní názor, ale také se všímají něco jiného, aby poznali co přijímat nebo odmíti. To by bylo spojeno s velkou náruhou. Pontoje všeck výjednávání. Vím, že jsem i jiné věci než ty, které teď hodně nejmají mně a lidí mni podobně. Kdo má člověk jisté něco jiného. To je nevyhývají jenom v pseudokoncerních mediotech než podřadném desetistupňovém pivem a nad jinými nejednotnými potravinami a nápoji. Nebo nad penálkovými byty: na téma zde "tepety nebo valdštek", zde "televizní berávkou a nabe černobílou" a jestli je lepší egyptský Hartburg a nebo Skodovka. Potom už nebyly žádou po těchto střevotech se rádit, než výledky fotografické levních fotopřístrojů typu Svana, kteréžto penálkovou a podobnou skutečnost zvádají. Realistické snímky zachytí výjednávání skoncovacích replových bábků, a jejich kvalitu, stejně jako o kvalitě některých chumacích bilých vín nebo vína. A to bych už neměl mluvit o církevních "otáčkách", t.j. cigaretech značky Herc, a nebo o "Cikánkertelu", t.j. tučeném rusu, obojím teď do této konsumovaném v lidových vratvách. V této pseudokonaktivitě bez kritiky prochází, že zdejší staví reprezentující reprezentaci a kulturní objekty a problematiky využívají. Staví jsem se a mateřské školy, a když se tam ženou. Odporují profesionálně a vrcholového i průměrného sportu. Jen dříště jsem na závodech pracovní podmínky, které se tykají všech zaměstnanců. Tam je třeba a ne třeba v rekreačních zájezdech, nebo sklech na které se zdejší vystupují, neboť by tam jinak za svoje peníze někdo nešel. Až se všechny starají o masy ales rodiči o závodní strgovaní, záškrování pracujících všim k životu potřebném v závodech kvalit. Až se starají o dopravu pracujících do zaměstnání a zdejší dělidel všechných věcí, pro nás obyčejně odbočky všek jíž nejsou žádají. Cepak se zde my děláci zabývat jen obstaráváním?

A každodenností se tady základní většinou je postihovat ne několika stranckých dopisů. V sedmdesátch letech o ni mluvil a psal Karel Kosík zejména ve své dialektice konkrétního. "Člověk je vše, jíž vpletén do novověkosti a vztahu svou existenci, která je aktivita, trubala se může jevit i ve formě nepravidelné passivity a abstinenence Objektivní vztahy

proto jeví individuum nikoli v nezávislosti, ale v "prestiži" jeho svět obzahávání
metodické, cílů, projektů, plánů a dojčení." Kosík na další straně
epitoly Metaphysiky kněžecenného života píše: "Starost je svět v subjektu.
Individuum není jen tím, za co se považuje a za co považuje svět, ale je
má něčím jiným: je součástí souvislosti, v nichž ho je objektivní nad-
individuální dluhu, o němž nemá mít tušení." Jde základný protestantský
uchování, k tomu říká: "Ale doospěle, říká někdo, nemohou kněžecenní nespolehliví
lidi komu hledat, nanechávají se sobě nic, co by bylo hodno hry. Nemohou jim
že odpustit; nemá nic, co by jim bylo, než aby odpustili. Je to katechetické, říká
dál, protože to není pravda." V kapitole Dlouhá a svoboda Kosík o křesťanské
aktivitě poznámení: "V křesťanském a nepropovídajícím středání lidových
duchů se v následu není nutností a svobodou lidového jednání, není tím co
duch nemytí o akutelné situaci, není tím, co o sobě myslí a co akutelně jsou,
má něco, co lidové nepřekvapení ani nasekyvali, co je vlnk rozsáhle..."

Kapitola Metaphysice kněžecenného života se dotýká: "Jeli oč je starost
metodická, kněžecennou je přítomnost a upínání se k budoucnosti, která ještě není
nastala kněžecennému věty: "Kněžecennost se objevuje jako moc novilaznosti,
nacházení vlastnosti a kreativnosti, neboli jde o svět obzahávání. Kněžecennost
je součástí světa, jehož pouze a možnosti jsou individuální a schopnosti
u všech jedinců kontrolované a propovídající."

Lidová smudrost, že si člověk svykne i na sibeniči, naznačuje: Člověk si
svytváří i v nejnaučnějších, nejdražších přírozeninách a lidovém prostředí
všemu života; také koncentránní teorie moží svou kněžecennost a dekonstrukci
propojeny se svět ká vnučenou kněžecennost. V kněžecennosti pohybuje opakovatelnost
vzdálenosti stejných dnů: každý den kněžecennost může být znova
opakován jiným dnem, tento čtvrták je ve své kněžecennosti neodlišitelný
od čtvrtku následného týdne a předešlého roku. Proto zplyňá s jinými čtvrtky
uchovává se, t. j. uchovává se a vynořuje se v paměti pouze podle někoho
světového a výjimečného. Současně také každý subjekt všechnou kněžecennost
může být znamenán jiným subjektem; subjekty kněžecennosti jsou vyměnitelné
a sušňatelné. Jejich nejpřepravnějším vyjádřením je číslo a známka.
... Největší vlivem povídá je kněžecennost ze přirozeného atmosféru s většinou
familérní akutelnosti. ... Kněžecennost je pionérství a materiál dějin: něco
jiny a nevyroze je, ale něco je bez dějin a všetko dějin. ... K křesťanským
oficiálním hrdinům patří do dějin pouze tak znany vzněšený svět, svět volných
a skutků a slíbených činností, překlínajících právnickou vědního života...
Kněžecennost se objevuje jako monotonie a tyranie osobní socii, která
vzdálenost zkušenému je, i když jeho chování, jeho myšlení, jeho vodus, jeho protest
proti banalitě ... Člověk je nejryvnější, když je jeho svět. ... Je křesťanský
aktivizace znamená člověk stále být i v delší sféře konání podrobit autoantisei,
aby uveřejnil prostor a dané akutelné lidového problédu ... Největší nekritické
rozličení vedeního života jako přirozeného lidového prostředí stejně jako
kriticky postoj filosofického nihilismu mají podstatný spoledny: v tom, že
vzdálenou historickou podobu kněžecennosti povídají ze přirozené a neodlišitelné
znamení vlastného lidového součítí. ... Pravda akutelnosti nemáte být člo-
viku pouze předvídána, ale musí být jiným kvůli tomu. Člověk chce v autenticitě
akutelnosti být a autentičnost zahrnovat ... Je autentičnost permanentní
volbou, přístupem kněžecenné a všem v existenciální modifikaci se subjekt
individuum propousí k svému měnění a volí je. Nemá však, cíti méně své
součástí světu. Existenciální modifikaci není revoluční přeměna světa, nýbrž
existenciální změna jedince ve světě. V existenciální modifikaci se individuum
svybohuje z existenční existence a požaduje se k autentické existenciální také
méně, a posuzuje kněžecennost a jejího odčezení, povídá se na ni, ale
současně s tím neguje i smysl svého konání. Nejhoršost k autentičnosti sub-
specie mortis končí v brankokratickém rozmístění (ve zněním nároč-
nosti autentického na trůnu i v okovech) nebo se realizuje jako rozhodnost k
mrtvi.

Nechci kontroverzii Kosíka, ale něco mu opomenout, že v době kdy pracoval na
nové dialektice konkrétního, milost vylučně aristokratický jako mnoho ka-
zelkových a kabínatních velkých. Mělo si uvádět, že jinde je kněžecennost
dilecta a jiné zároveň, v jiné kněžecennosti si je diplomatict oproti malíři
rukají, v jiné ministr maličké nikde v skrytu dřívější mistr,

čílský mistr, jinak již posílit něli spopularizování spívadla, jindí je důležní být učitelky cproti leku teďomnišky, nejacsu všechni knajáti s dřednou formou, většinou jsou aby se jiní i výš jen nemá, i jsou nemanipulování. Nalekně můžeme být svýj život. Jenom několik přirovnání zavřen jsou čili připojit k lítani s mnoha na každodennost, a ti si ocházejí od filosofa nebo organizačera. Všechno uvedené nám nesmí a nebo někdo pomoci. Dabré je, jestliže chápeme lidéku skutečnost: "Byt pseudokonkrétnosti je šerovit pravdy a klesnu." ... Kolik individuum si myslí mimo a bez ~~zaujímání~~ zaujít kulturu a být svýj život." Je jecu jistě dvě věty a moží. A mohou být východiskem i nás, kteří trávime svýj život ve frontdě na rive, místo front za sociální spravedlnost, místo mnohové práce rádějí shánění moci, jediné ovce, které abíráme je to co nám a nás můžeme prodali v Záloze, nebo v Obchodu ovce s zeleninou n.p. máme i další dekání a obekávání. Je to faktum ne láky ne zahraničí, když u nás po řadu let přes vysoké muzické poplatky nejsou. Všechni nízkis pro malého českého člověka nebyly. Je to faktum ne státnou záruku. Ne se spiní a násich většinou.

Pravý život je životem v pravdě poznané. Nejde pravdě v každě věci jíž hodinu. Nemyslím, že skutečnost bude horší, jestliže ji nebudeme vymezovat pravidla. Poznávajme o většinou latenciu. Netvoríme si naivní názorovou teorie. Nejdříve přeče o to bez prejálení skutečnosti a bez zaujatosti nepravidla a napravidlo názory a postoje. Nejde o to, abychom vynikli, jde o to abychom semi nesprestidzování bili. Nezákonost nechme jak zákonizuje členství v Ranič pro případ, kde: "Jsem zvyklí na častodennou zárate rozumu v případě lásky. Zcela vjevné nedostatky milovand o vobě jsou nejednou bud neviditelné, mohou je mít povšem za ne osoby. Mento úkaz nezbýve rozvádat. Rodobud i city nepřijatné mohou dělávat akreslit vnitřní skutečnosti" strach na velké odi. Rozumění důvodu brání zaujatosti jakýkoli efekt. Vztek, velká vánec, radost, žalost nad nejrůznějšími strátkami, k nimž v životě dochází. Spojení alkoholem nebo jinými drogami. I ve věci je mohutný dporu vykoupat omyle. Neochot se převrhášit. Citoval v zatek k vlastním objevům, hypotézám a teoriím (i k vlastním omylem) je několi náhodou přirovnáván k nakřížkám vztahu k vlastnímu dílu. Je také například entit na někem, kdo ne určitěm pojedl, náceru, nebo představě vybudoval svéji celoživotní kariéru, aby uznal svoje chyby. ... Ale jde, i ve věci o pocitové vlastnosti. Nechytek, nebo nedostatek kritičnosti. Jacobní sverne. ~~musí vzniknout. Umožit ne zába pokračovat.~~

Každodennost nás drtí, nána strach ne k policii, to bude také, ale z toho jestli vás ve svém prostředí dožijeme i v té každodennosti a s tou každodenností svýj život. Dělá nás ekologické problamy i dějinné narušení každodennosti mohou mukčární válkou. Český národního hospodář Josef Kaček napsal v roce 1945: "Ne snobé lidé negativní život jiný důvod nežli fakt. Jen by jim v mosku chybily bunky pro "močáry". a mali tom jen bunky pro "skuteční". Za nic, by se dělali kráč koupelu, domu nevidí, že estetický život opravdu už napon deneat krok pěd níž. ---"

Avšem dopisem zde nevyjadřím. Každodennost nás obklepuje a proto se ji musíme uhnát každý podle svých možností a po svém zabyvat. Nikdy je skutečně "čapáčem kít sen ode dne" a při tos ne pokoušet stat " v přesvedčení svém". Nejde o teorii, ale o praktický život. A k tomu by mohl být i jinak lzecké svéto. Jen aby se o to pokusil, Jen aby se k tomu odvážil. Nejde jako nula, ale znát svouji cenu a tuto cenu realizovat.

Replíste mná k temu náco přítele. Zaujáte k tomu vlastej neprátelé, když mne za náj dopis nevlaste a budete i jinak diskriminovat není to postojej.

Prote vřeme v dobrá slovo. I jiní, nelli jí he mohou potřebovat
Váš díky každodennosti nictvny

JIPÍ KPivský

Charta z auta

Při vzniku Charty 77 jsem považoval tuto sestupení ze lidí se sklonem po společenském exhibitionismu. Zastával jsem názor lidí běžného života kolem sebe: Charta neuvažovala rozvíjíle uklidňující se kladimu a svým vystoupením uvalila na nás všechny zbytečný politický teror.

Toto hnání jsem odsoudil pro divadelní gesto bez žádáho programu; cožplýnulo jednak z vlivu "vlastivedového" a oficiálního a jednak z obnovitelné neznamostí dění kolem Charty 77.

Dnes hodnotím jako klesy taktoé hnání :

- 1/ Dalo na jeho významný vystoupení, že vše není v naší republice úplně v pořádku
- 2/ Ze pomáhá jednotlivci poznat svou roli ve hře našeho dnešního zřízení a vytvořit si svou vlastní lidskou osobnost

Myslím, že nyní jde především o uvádění růzového občana; neboť požadání každého z nás mì připomíná období ničení strjcù v historii cesty za lepším životem. Jenomže dnes se ničíme všechni navzájem nevědomě či dokonce vědomě, ale málokdo se obrací k pravé příštině zbytečného uranívání lidské energie - tyrokratickému totalitnímu systému řízení.

A pomocí každému jednotlivci získat svou čestnost a pocit odpovědnosti za děje kolem nás; v tom vidím současný přínos Charty 77.

Prote mi určí, že při setkání s některými z Charty jsem mìl někdy pocit zbytečně prostrhané energie z podezřívání jeden druhého a snahy po přídechu separátní společnosti, tøí ghetto, i když vím, že každá spojení lidí nese tyto znaky.

Snahou Charty 77 by mělo být neustálé se svým dáním seznámení se nejmírìjší okoli, i když vím, že toto řízení nese v podstatě 100 % riziko zpovídání se před senátem.

/ o nás i socialistus /

Sloveso vám, co je socialistus. Ale nejdříve vám musíme říci, co socialistus není. Je to vše, o něž jste kdysi mluvili večer jiné minulosti, než náš dnes.

Socialistus tedy není:

Společnost, v níž ten, kdo se nepospalil žádnuho složinu, sedí doma a řeká na příchozí policii.

Společnost, v níž je složinou být bratrem, sestrou, synem anebo manželkou složinky.

Společnost, v níž je slovík nečestný, když vysloví své minulosti, a zároveň čestný, když ho novysloví.

Společnost, v níž se říje lépe tomu, kdo nemá vůbec žádné minulosti.

Společnost v níž je nikdo nečestný, protože je lid, a druhý čestný protože jím není.

Stát, jehož aráda občtí jinou není dřívě než jiná aráda.

Stát, kdo se vede lépe tomu, kdo chválí všechno tohoto státu.

Stát, kdo mluví občen být současn bez součinné přesílení.

Společnost, jejíž vědci jsou už sami o sobě.

Společnost, kdo říje deset lidí v jedné místnosti.

Společnost, kdo se vyskytujejší alfabetu a černé neštovice.

Stát, v němž není každému dovoleno cestovat do cizin.

Stát, v němž je více špiček než občkovatelek, a více lidí ve věznících než v nanečescích.

Stát, v němž se funkcionáři rozmnožují rychleji než pracujíci.

Stát, v němž se musí lhát.

Stát, v němž se musí krást.

Stát, v němž se musí pochat složiny.

Stát, který vlastní kolonie.

Stát, jehož součest preklínají even zaměstnanci políku.

Stát, kde se vyrábí výtečná trysková letadla a zlorné boty.

Stát, kdo se říje lépe občen než občedný.

Stát, v němž obhájce a prokurátor mívají zpravidla stejnou minulost.

Imperialismus, tyranie, oligarchie, byrokracie.

Stát, v němž většina lidí utíká k Bohu jako k stolu ve své kuchyni.

Stát, který udíluje ceny neupřímným autorům, a který rozumí více malířství než malířovi.

Národ, který utlačuje jiné národy.

Národ, který je jinými národy utlačován.

Stát, který vyhledává od svých občanů shodný názor na filosofii, zahraniční politiku, ekonomii, literaturu a morálku.

Stát, jehož vláda určuje práva občanů, ale jehož občanů neurčuje práva vlády.

Stát, v němž občan odpovídá za své předky.

Stát, v němž část obyvatelstva vydilava stylizovatří více než ti druzí.

Viděo, proti něj je většina ovládaných zaujata.

Osmiflý, inscenovaný stát.

Soupisně zaostalým zemí.

Stát, který uplatňuje nacionalistická hasla.

Stát, jehož vláda pokládá svoji moc za nejzáležitější vše.

Stát, který usavře spolek se zločinem a přispěškou tomuto spoleku
svou ideologii.

Stát, který si pfeje, aby jeho ministerstvo zahraničních věcí určovalo politické miníni všechno lidstva.

Stát, kteroumu je z těžko rozlišit mezi zotročením a osvobozením.

Stát, v němž mají plnou svobodu bipartitné rusové oslavování.

Stát, v němž existuje soukromé vlastnictví výrobních prostředků.

Stát, který se povahuje za socialistický jen proto, že odstranil soukromé vlastnictví výrobních prostředků.

Stát, kteroumu je z těžko rozlišit mezi sociální revolucí a
osvobození přeponou.

Stát, který navádí, že by lidé mohli být v socialismu dřevatí i nad
nes socialismu.

Převážně trudomyslní spoledenstv.

Kontovní systém.

Stát, který ví, co chce jeho lid, jehož dřivo, než se ho na to myslí.

Stát, který cílí kontrolní týrat své občany.

Stát, v němž záleží na tom, kdo má jaký názor na dřívají.

Stát, kdo filosofové a spisovatele říkají totéž co generálův
a ministří, kdo vše má po nich.

Stát, v němž jsou turistické plánky některé státní tě-jednotviny.

Stát, kdo lze vždy předvídat výsledky voleb.

Stát, kdo existuje otrocká práce.

Stát, v němž existují fenzální pouta.

Stát, který má světový monopol na vědecký pokrok.

Stát, kdo lze přemístit celou poluhoci (skupinu obyvatelstva)
proti její vůli.

Stát, v němž pracují nejení naprostě žádný vliv na svou vládu.

Stát, který si myslí, že jenom on může spravit lidstvo.

Stát, který si myslí, že má vždy pravdu.

Stát, v němž historici posluhují politikům.

Stát, jehož občané neznají čist největší díla současné literatury,

neznají videt největší díla současného malířství a neznají ne-

slychuť největší dílům současné hudby.

Stát, který je vždy spokojen sám se sebou.

Stát, který tvrdí, že svět je velice složitý, ale ve skutečnosti
si myslí, že je velice jednoduchý.

Stát, kde je člověku třeba dluho chovat, než se mu dostane i káva.

Společnost, v níž existuje řešení.

Stát, který si myslí, že je do něho každý zaměstnán, třebaže opak
je pravdou.

Stát, který je přesvědčen, že si nikdo ze světa nemůže představit
níc lepšího.

Stát, kterému nevadí, že je nenáviděn, pokud se ho lidé obávají.

Stát, který určuje, kdo a ho může kritizovat a jak může být
kritizován.

Stát, kde je nutno každý den říkat opak toho, co se říkalo den
předtím, a moci se sít všecky za to, že je to totéž.

Stát, který nemá rád, když jeho občané čtou staré noviny.

Stát, v němž málo ignorancí platí za učence.

Tak to byla první část. Nyní – prosíme o pozornost – vás zkušenost,
co socialismus je. Vězte, že socialismus je dobrá věc.

/přeložil F. Jungwirth a J. Kotán/

POMÁDKA:

Leszek Kołakowski, nar. 1927, od roku 1957 profesor filosofie na
václavské univerzitě. Jeden z vedených představitelů
kriticko-marxistické inteligence. Tento příspěvek byl napsán pro
studentský časopis "Po prostu" a nemohl být uveřejněn s nadloženou
poté byl ustanoven celý časopis. Text byl potom vyvážen na václavské
univerzitě, odkud však musel být odstraněn, a nyní koluje především
v spisech.

/MÚZEUM pro mladou literaturu č. 10, duben 1968/

SČÍTÁNÍ PRAHA 2

Ota Pavol

Když se stali po válce komunisté jednou z vedoucích stran, můj tatínek tam okamžitě vstoupil. Všel s sebou i maninku, bratry. Jenom já jsem byl na teckové zdolitosti příliš mlad. Nastoupil do té strany komunistů okouzlen jako synoví Rudou armádu přímo z kozlíku všeobecného ruského vojáka, který ho vozil a koníkem do Buštěhradu. Tatínek taky věřil, že konečně praví praví, kteří nebude dělit lidí na bílé a nebílé, na řídy a neřídy. Aspoň to tak všechni ve svých knihách a řečích slibovali, počínaje Leninem.

Po návratu z koncentračního tábora naši aktivisti.

Chodili tendit do baru Belvedere, Barberina. Vino teklo proudem, jako by si chtěli vynahradit léta strádání, bídý, peníze výdávání. Chodíval k nám tehdy Arnošt Lustig, studoval a flámal s mým brájkou Jirkou. Lustig nejradiji tendil s maninkou, tendíval skvíle, jako když se výnehk vznáší nad parkety a maninku s ním tančila moc rádo, protože můj tatínek dýchal a fundál při tančení jako slon. Maninka byla krásavice a Lustig byl do ní tak trošku zamilovan. Je nouz pro ni přišel hezký svítlovnasý pán a tatínek kvívl, že maninka s ním může jít na parket. A ten pán se jí zadal dvacet a v páli tence ji fekl:

"Jste tak krásná", a cíti na ní nechal.

Maninka se osmála, kteřou žensou by to nechtělo. A pak ten hezký pán dodal: "Jenom by mne zajímalo, co máte s tím židem". "Tři děti", řekla maninka, očividně s závěrem sedláček tatínka. V Belvederu se můj tatínek seznámil s Američanem Johnym. Johnny byl krásný jako panenka a tlapy měl jak medvěd. Tatínek všecky říkal, že jak ho české holky vidějí, hned se uvnitř každého bylo taprve třináct a neváděl jsem, co to znamená. Ale ona každou věc, když se uvízala do vlastního prota, že Američan bylo v Praze málo a Johnny byl méně jen jeden. A byl skutečně hráč, lítal a bojovým letadlem mezi Němcem, při jichž sundání než ho sestřelili a udělali z něho trochu invalidu, padajícího malíčku na lehou nohu. Ale odvaha mu městela, kdekoliv utíkal, když jenžil po Praze se svým jezem villy-mou. Nevíce měl velkou funkci u UNRRI, co chtěla Čechům pomoci, a oplýval kapsami dolard a mymu tatínkoví všechny galony benzínu, kisice amerických cigaret, svatry, kávu, konzervy a balíky žvýkaček gum. Tatínek si to hrál jako slon strany a ani mu nevadilo, že je to od Američana. do jiný si mě to americký zboží vzít než žádá, kteří nejvíce trpěli.

Johnny byl přitom velký debrák. Vykládal, že má někde předky na severu Čech a patří mu krásné činžáky a on na nich bude jednou možné žít, ale počád nemůžou žít na ty domy podívat.

Zkoušeli se volby ve čtyřicátém desátém a tatínek se usmyšel, že nebudou rodina muset pro vítězství komunismu něco udělat. Jeho návrh uspěl v tom, že se neváděl před volbami počáti frensu. Budeme mit činné politické strany a předpovídám, jak volby dopadnou.

Máme maninku prohlásila, že tak pitomý návrh může vymyslet jen tatínek, ale tatínek na její řeč nedál.

Edyš dnes na to vzpomínám, musím dát za pravdu tatínkovi, bylo to zvláštní a krásné.

Tatínek usmíval hráz ráno s tím, že přivleče na běh Johnyho, zároveň takovou zálesitost měl zajistovat armáda.

Přišel ponděl odpoledne, Johnny zájemně o tom nechtěl ani slyšet. Ale tatínkovi se to podařilo. Nevíme jak, ale bylo jasné, že když dokáže prodat elektrické vysavače ve vesnicích, kde nebyla větš

elektríkem, dokáže přeavědět i Johnyho.

Přesnili k nám v pozdní odpoledne, už se naplnat ji, jestliž svítilo slunce, nebo bylo pod mrakem. Jenom ví, že Johnny byl maličko namáhaný, pod valentem m-l láhev whisky a zase si pobral kovou. Jel jsem k nim blíz a značkou jsem zjistil: "Necht zhyne starý podly svět.....

Byli jsem tři bráškoví, přirozeně, že tatínek nebál, nebylo to už pro náho a měl strašná nohy do 0. "A stovku amerických žvýkaček od Johnyho získal ještě jednoho chlapce, aby díval čtvrtáno v tom běhu pro komunistu. Neznáme nám přidávala říše a tiše nedával statinkovi. Ale tatínkovi hofely cíti, byl přesvědčen, že zajistuje tímto během vítězství komunistů na všechno časy. A taky si myslal, že ten běh bude sít velkolepý řepčch. Vyšli jsme před dům, jak jsme zjistili, Johnny už dopil tu láhev whisky. - rvni vybahl Hugo, měl krásnou hruč a ne tu hrud ne sám tatínek připichl Jeoniku, a kterýmžto čílem komunisté vstoupovali do volby.

Druhono vysnal na trati tatínek toho chlapce, co bázel za stovku a žvýkačku. Dal mu číle tři, druzí budec demokrat. Jako třetí dostal pokyn vyrážit Jiří s čílem dvě. Představoval stranu lidovou. Kdy tatínek nechal nekonc. Národní socialisté budec čtvrtí. Tatínek mě vybral dvaadvacát, protože jsem běhal nejlíp a kdyby n-ač, ahl bych upříčnout. Trénoval jsem na Spartě u otce Jandera, už jsem silnou stehnu a odrez. Otec Jandera si připomídal velkou budoucnost sprintera, kdy neměl jsem vůli trénovat. Atletika je dřine.

Tatínek mě neřídil, abych trochu kulhal, snad abych měl odstup sed těch druhých, snad abych ukázal, jak to bědně vypadá s národně-socialistickou strancou.

Vyběhl jsem ze Strossmayerova náměstí na nábřeží a odtud na říčky. Nezdalo se mi dobrý. Bězel jsem skoro sám tráhou, byl jsem středem pozornosti, komunisté tiškeli, národní socialisté maličko řískali. Záčal trénink, zájde dřina, byl to zvláštní závod, v němž pořadí stávali předem tatínk. První komunisti, poslední národní socialisti. A tak to bylo pořád, jenom říční předbíhání. V oknech všichy propory, lidi plavací středění s dobře nařadění. Lekonce jsem přestaval kuhet, vypáni jsem proz a ukazoval sv-silné nohy, které se odřízely od sedadla. Byla to kresba spojai, Jen tatínek jecoucí ke mnou s Johnnym v jeho voze a obous mě napomínan. "Obryj! Je to dobrý! Jenom víc kulhej!"

Ze snu jel Johnny, třikrát jsem si ho prohlédl, když jsem si rovnal padající ponorku. Jel v nejlepším americkém voze, o kterém se říká, že výhruži druhou světovou válku. Myl to model "AB", sedesát kohi, měl odpich s něm neprvních pár metrach vyvinul fantastickou rychlost. Jeepy sloužily jako bleskání min, jako rubice záteraz, jako dreziny a mysl jelen k zajistování komunistických volet. Jeep měl krásně bílé matfene pneumatiky, na kapote americkou hvězdu. Vypadal jako zvláštní zelenouší ryba s kudlky. Jenomže to nejepe moc slunce, kouřil už báhvíkolikatý doutník a díce si broulkal, než te viseň, co dívali mého tatínka když byl malý, hevili na bálkách a starší podzem světa, aby dohnali bábkou Salvinou. Nevím, co tatínka napadlo, že poběžíme přes Václavsk, kde mili hrafičtan a kolentrichna národní socialisti, záteraz jsem vleštal bálek a kulhal až na čtvrtého mistra. Zamíl jsem z případu nekoru a už z dálky jsem viděl ten chromový nával před kolentrichem. Jak jsem se tiskl, zadílel se ve mně zmenšovat dálíček. A také úlick, do které jsem měl vodhnout se zmenšovala. Vlekl jsem se na tahu, až jsem poslední naději. Ale příliš dobré jsem znal svého tatínka, než abych té naději věsil. Měl některí spartní vlastnosti, ale měly to pouze řid, jak se o rázech někdy říkalo.

ikdy si nechal od nikoho nic líbit, začátkem už par chlapec, těží mu oslavili nebo ublížili a měl k völ tomu několik stříň. rvní žid na světě pro něho nebyl ani pan Einstein, ani pan Chaplin, ale boxer Baer, který vyřídil Schmalzingu. Můj tatínek byl před válkou v něm byl zřídit ring a museli jsme boxovat, měl tehdy bylo sedm let. Chodil dnes učit pan Hrabák a hisvně pan Manda Hermánk, co měl stříbrnou olympijskou medaili z Amsterdamu. He tušil jsem, že můj skubencost z mých sedmi let mi tedy nebudecic platný.

Byla tu jediná možnost. Nebýtžet všeck. Už jsem jsem to. Když se mi smily vstavily. Stál jsem u jeepu zahrzdil také. Tatínek mohl zavolat: "Pojd k nám nahoru, komářide!" Kde byla Johnnyho uniforma, men jeho báječný vůz s odpichem, pravý americký kol, tatíneovi dřatě, ale tatínek to neudělal. Miloval těho Bera a ne pana Linsteina. Neklonil se z vozu a rezkozal mi:

"Dobr! Kulhej!"

Mojí bratří a ten říjkačkový bluk zmizeli. Nejdřív jsem řel a pak jmen penulu věhli před Melantrichem. Zajímavé bylo, že do té doby si vězalo někoho běhu jen malo lidí, ale na Václaváku to bylo jiný. Pochopili hned, o jakou agitaci jde, byli to inteligenční. Jenom překvapením ztichli, že méně taklik troufalosti dělat mě z nich legraci přímo před Melantrichem. Vydechli, zavrtali se vrhli se za mnou. Nejaký závod na strahově byl proti tomu hadr. Jmenem jsem přestal kulhat, jak mi ředil tatínek a začal jsem uplatnovat rady otce Jendery:

"Výraz!"

"Vysoko adivínej kolena!"

"Kedivej se nalevo!"

"Kedivej se napravo!"

"Jpeluj!"

Cílo pozdě. Kruh se zučoval a nízky se ozvěly lidmi. Vpředu zmizeli moji střední bratří, vzadu zůstal jeep s osádkou. Johnny pronikavě troubil, ale to bylo všechno.

Bylo netočit když jsem stál a děkal. Trápy se mi už byly když moje srdečko zahojovalo, vyskočilo by z těla a samotná tloukla mě dležbou, aby se ostrnuli. Stali už blízko. Pak jeden z nich mě kločil a strhnul mi číslo. Druhý mi ubalil facku, že jsem se spadl na kolena. Začali mě tlouct. Jak jsem se chýbal a uskakoval, viděl jsem ty jejich oči. Byly to oči šéfů, doktorů, inženýrů, obchodníků, jen ten první, co mi chodil, masei být řečník, protože byla strašlivá rána.

Znal jsem ty oči. Tloukli mě za můj pozdější polepravdivé a zkreslené rozhlasové reportáže a za naivní povídky. Tloukli mě na voloviny a lumpárny, kterých jsem dopustil, ab zítra zvítězil. Bili mě za zrády a za vraždy, které vykonáme.

Wybíral jsem si to napřed. Sírhli ze mě tričko, trenýrky a stál jsem nahý na Václavském náměstí a přikrýval si klán. Byl jsem záhy hezký klick, ale nebyl jsem záhy tak hezký, abych mohl stat mrovnou takhle ve středu metropoly Prahy. A noci a obličeje mi tekla po prsu a stehnech krev. Pak se objevil Johnnyho jeep.

Dyž mě Johnny uviděl zakrváceného, zastřelil kol, vlezl mě do náruče a nechal mě do toho svého jeepu a krev mu málala jeho krásnou uniformu. Tatínek seděl na druhém sedadle, zatímal pásce a sufil. Pak jel Johnny Prahou jako řílenec. V osmé, kdy jsem bydleli, mě vynesl do bytu. "Dyž mě maminka spatřila, chtěla se nejdřív pustit do třínce, který přišel s tím velkolepým nápadem. Tatínek utíkal se schodů a křídel, že běží pro doktora. Doktor Ptáček měl velkou brýle a plno fach. Umyl mě, zlepil a jak pneumatiky přefáčoval.

Místo den jsem se probudil až k večeru, všechno mě boloce, psal jsem, že umírám. V mém pokoji někde pokorný řekl. Stříbrnou mozi řádi jsem zhlédla tatínka, usmíval se na mě a vklonil rudy karafrút. Něco říkal a já mu nerozuměl. Vrtěl jsem hlavou a on se ke mně naklonil a zas něco říkal. Chtěl mi nějak potřít, snad mi i něco dát. Viděl jsem jeho rozjasanou tvář a konečně jsem zratanou naslechl:

"Vítězili jsme."

Ze mňa stal Johnny a taky kýval, že jsou vyhráli, a ani se neuvěřil, že tímto vítězstvím přivedl o ty své krásné činžovní domy na severu, na které se jedl až někdy podívat.

Potom si tatínka povídali, že sluhoval s poslancem Brabym a že mě přišel pořád přijacou předčasně v sedmnácti letech do Komunistické strany Československa. Lekel jsem v té posteli, bolel mě hleva, nateklý krc, zadek a ucha, do kterého kopli, na kterou jsem pak skutečně vypadl i bez tatínkové pobízení. Díval jsem se smutně na tatínka a myslil jsem na to, jestli budu moct hrát vibec ještě za Spartu hokej.

V tom Johnny jakoby omáčněn vytáhl z braňky nejnáhorníjí košík, jenž jsem kdy viděl. Kravá americká knáki košík z jeho prázdnka a byli na ní nobití malí lvi s důstojnické hvězdičky. Bylo to něco možlivého, co jsem si potřeboval dát vedle sebe do postele a hrát si s tím jeno s malým medvídkem nebo panenkou. Chtěl jsem všemout a říct no, že tam teď košík zase bude, a pročunout se pak, uslnat s tím, že mi ji nikdo nevezme.

Tak jsem dluho spal jakou budecici dlen KSC s americkou košíkou pro parádní záležitost a když jsem se vymarodil, měl už konuvinu tu moc, po které denítky let couvání a kačali dělat v této zemi parádu.

Mu tatínek se také snažil, aby komunismus překonal kapitalismus, jak to chtěl Josef Stalin. Snažil se, jak mohl, i když mu brána židí říkala, že je nejde. Neuvěřil mi nikdy žádnou velkou funkci, ale udělal ho aspon předsedou jehožosi zároveňho výboru a on chodil po pedanicích, americké auto buick už neděl a sháněl do tomboly andrová jeleny, trpaslíky a panenky, co tančí, když se natáhnou. Když mi poslal ke vstupu do komunistické strany v těch sedmnácti letech, dělal jsem to po něm. Jenkrát to bylo dojemné, ale když na to vzpomenu dnes, uvědomují si, že kvůli schůzím, tombolám a manifestaci zeprávovatelství, androvým jelencům a trpaslíkům, jsem se nemusel tančit s měl jsem dělat až několik, nelžet vlastní luci, což mě bude ještě dluho urzet. Komunismus obhajoval vše.

Jeho hlavní argument, že ta s něm nejdá s kopce a že už kapitalismus dobrnice, byl, že v keldě kráčí se záře strhat mládež na kafe. V intímních kružích vyklidal, že byl komunistou dvice, nelž bylo založena komunistický strana. Už jako kluk vydával chudým klukům ze statku výdalky. Na své výtku z cizinceké logie dělal negrazenčný španělský komunistický jejich noviny, očkoliv neuměl španělsky. Ve výzvici Fernando zavíral Avantii popoje.

Fotbalistům SK Kladno nechal natřít zábradlí i plot. Na lodi Tereza Taťa vezl jako slavíčk ruská blechtičky, které měly před nějnovou revoluci a on jim dával jenom olejovky. Když omáčovaly horček, omýval jim jejich kráčená prsy.

Býly to nezvratné dokumenty, i když v tom posledním případě sice hrála o jakou roli Rjnevská revoluce a ten omezený počet olejovek, ale už ně tam nedynamovala ta krásná nedra blechtičen. Ale doufám, fakt je, že až tatínek ke komunistu blíže, zase se pochyboval některý vandráky, tuláky a chudíky. A měl hlavně přejíci krdce.

byl komuniste v Čechách svítivší, když mu jeho blízký přítel továrník Heller:

"Jsi blbec. Ještě jsi ponděl."*

Ten Heller odjel do Anglie a otevřel si tam kovárnu na koželuhy, podobnou jako v Čechách.

Moj tetinek už neobchodoval jako dřív - divil se jak zohhl.

Vedlo se nám stále hří, ale důležitější pro tetinka bylo, že existovalo přátelství, bratraví a hlavně tu rovnost byla. To stálo se všechny prsty.

Když něli už jen takový domobek blíže hráhy.

Hříbel jsem jednou za něho, někoho jsem neviděl. Velel jsem dovnitř, mohl jsem strach, že se jim něco stalo. Byly v zadním pokojíku. Manželka Láďa jsme gondí záchumlenské deky a povídala mi zde, tetinek seděl v psacíku židle u stolu a plakal. Všechny měl rozházené přes židlo a klasy, měl stísky na novingy. Bylo to kudi právo, které odebíral a bez něhož nemohl ani den být. Naklonil jsem se nad ním a ty všechny jsem mu dal pryč a židlu. Poprvé a naposledy v životě se mi sesunul do máruši. Jako to cítívali děti. Ja byl už blísp. Cítil jsem ho a divil jsem se o přes jeho blázu do toho Rudého práva, kde zakrýval červenou tuškou:

Bedřich Blánský, židovského pívodu,
Bedřich Gominder, židovského pívodu,
Ludvík Frejka, židovského pívodu,
Bedřich Nečica, židovského pívodu,
Bedřich Margolin, židovského pívodu.

Na řadu lidé pokračovali a byla rozsáhá sláma. Idyk se utísil, podivil se nepríjemně na mě, jako by mě nejdouval a povídá:

"Zase zakládají lidy. Mě to zase potřebu ou na někoho svést."

Pak vrhal a vrhal do toho Rudého práva a povídá:

"JA odpoutám vratdy. I justini. I polipicka. Ale v tomto komunistickém ľudym právu nemůže stát - židovské pívodi! Komunisti cílí lidi na lidy a neklidy!"

A pak znova uderil do Rudého práva a to se rozprsklo, jako by bylo za zhanba itouchnívtlého listí. Staršílnatý stolek s vykládanými jeleny se rozspal. Sedl si na zádovku oddychoval. Všechni jsme vzdálili, že vyskli nato, jaku zbytečnou byli manifestace s propagy, ty řadi o pravě a spravedlnosti, jak byly zbytečné takové, které ze mě kapala na Václavském náměstí.

Myslel i na to, že a námi tenkrát byl zbytečný i Johnny, ten baječný chlapeček, který si pak koupil někde v Texasu ráni a překujo krávy. Mylel zbytečný i ti sadroví jeleni do tembelky a ta panenka v růžové sukničce, co se natáhne a tančí. Moj tetinek vrhal a dol do kůlny. Tam vytáhl nejrůznější sekýru a rozrušení sekýrkou. Mohl jsem u něho s trach, řekl jsem mu něco. Manželka mě prosila, abych ho nechal, že ho nikdy teďviho neviděl. Až u ohvilli jsem se jí vytřhl a utíkal jsem se němu. Zobalil jsem k vratdám, na které všechny maloval a prvního máje patřícé hvězdy. Dnes tam vyrýl dva valné hvězdy. Řekl jsem a počítal čípy:

Jeden číp - dvě - tři - čtyři - pět - šest čípů - . . .

Steupl jsem až ještě blíž, jako bych nověřil vlastním očím.

Tetinek myslal, že chci by židovský hvězdy smazet, avšak zahoru sekýrkou. Ale nechtěl jsem je smazet, moc docela jsem to hápal. U těch vrat přestal být komunistem a stal se může lidem. Divnil jsem se na sebe. Mohl v očích mít, co jsem a námo nikdy přestal nevidět. V těch očích bylo kresně zklamání, bezradný a zoufalec i člověk, který chtěl přejít po pernici mostu na druhou stranu

žeky a ten nej ten ve skutečnosti nebyl. V těch jeho očích se také houpal nepravý Míšanec a Bargolius. Zelen domlu spívali v podvečer písni a bylo to jako staré lidové lásky. Sklonil sekyra a sedl si v podvěžínských na židle, do uší vydával pro příchozí, kteří byli unaveni cestou nebo silvou. Že ně, že pro něho tam přijdu, ale někdo pro něho nepřichází. Nemá žádouc a nevedl žádny řeč. Byl moc výš pán. Platoval v té nové ulici jen králi.

Když jsem se v noční podíval ven, sedl tom polohu na židli. Sedala browna plná hvězda a byla krouzající a molná dokonale upravená vlna nel všechny hvězdy na této divné židli.

